

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Loro Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1039

ROODE ILSE.

fr. 1.50

Is je kelder leeg? Ik heb hem nodig, Li.

NIEUWE SERIE

ROODE ILSE.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Zie pag. 32

Aanbieding Medische Encyclopaedie fl. 4.50

HOOFDSTUK I.

DERRICK COOLE WORDT AFGEZET.

Er heerschte zulk een helsch tumult in het geweldig groote Lunaperk van de Wereldtentoonstelling te Chicago, die pas kortgeleden geopend was, dat het schier onmogelijk was, zijn eigen woorden te verstaan, tenzij men luid schreeuwde.

Vooraf in de buurt van de autodromes, de stoomcarroussels, de lach- en de schudhuizen, barstte het daverende geweld met zooveel kracht uit, dat de klanken van de muziek verdronken in die zee van gillende, piepende en jankende geluiden.

Het was wat stiller aan het verste uiteinde van het vermaakspark dicht bij den oever van het Michicanmeer, waar een paar halfpermanente restauraties waren neergezet, die niet langer behoefden te leven dan een half jaar, en die dan weer met den grond gelijk zouden worden gemaakt. Het was in een van deze inrichtingen van vermaak dat omtrent negen uur in den avond in een op de tweede verdieping gelegen achterzaal een dertigtal per-

sonen aanwezig waren, die op het eerste gezicht den indruk maakten dat zij behoorden tot een deftige bridgeclub, en dat het doel van hun aanwezigheid daar dan ook geen ander was, dan elkander te bekampen in den strijd met de vierhoekige stukjes carton.

Die indruk wijzigde zich echter al vrij spoedig, zoodra men eenige van die dames en heeren hoorde spreken, want zij gebruikten een taal, die men meestentijds niet te hooren krijgt in deftige salons.

En een nauwkeurige beschouwing van de drie vrouwen, die zich onder het gezelschap bevonden, droeg er ook al niet toe bij, de aanwezigen al te hoog aan te slaan.

Wel droegen zij zeer fraaie en dure kleederen, maar de wijze waarop zij ze droegen, de manier waarop hun gelaat beschilderd was, de overdreven krul in hun haren — dat alles verleende aan hun uiterlijk dat zekere iets, dat moeilijk te omschrijven valt, maar dat een dame plotseling geen dame meer maakt.

Een van deze vrouwen had rosblond haar, en wonderlijk genoeg was dat haar van nature zoo rood, en daaraan had deze vrouw, die zich, waarschijnlijk uit behoefte aan tegenstelling in groene zijde had gestoken, haar bijnaam van „Roode Ilse” te danken.

Zij stond in een hoekje van het helderverlichte vertrek, waar geen andere meubelen waren dan eenige rustbanken, een paar dozijn stoelen en vier speeltafels, zachtjes te praten met een slanken jongen man, koolzwart, met een groote neus en een fijn kneveltje à la Menjou, in een goed gesneden smoking gestoken, en die sigaretten met een zoetige geur scheen te prefereren.

Ook de anderen stonden in kleine groepjes bijeen en het was alsof zij ergens over beraadslaagden op gedempten toon, de hoofden dicht bijeengestoken en de zaal langzamerhand vuldend met de damp van hun sigaren en sigaretten.

Zonder uitzondering waren de mannen in avondtoilet en zij wisten het te dragen ook. Zooals gezegd — men zou wanen, zich hier te bevinden in de foyer van een dure schouwburg tijdens de pauze van een gewichtige première.

En het onderwerp scheen tamelijk belangrijk te zijn, en ook niet zonder neteligheid, want nu en dan zag men een heftige beweging maken en een paar keeren klonk er een ruwe vloek, die zonderling klonk uit de mond van zulke fijngekleede lieden.

Toen ging er in een der hoeken een deur open en een zwaargebouwde, ongeveer veertigjarige man, met een breed, bleek en melig gelaat trad haastig binnen, deed de deur achter zich dicht, stond stil en liet zijn blikken over de aanwezigen glijden.

Hij had kleine, sluwe varkensoogjes, die hij tot tweemaal toe heelemaal dichtkneep, waarbij zijn laag voorhoofd zich rimpelde.

Het was plotseling muisstil geworden en men had inderdaad een speid kunnen hooren vallen op de gladde parketvloer, toen de man die zooeven was binnengetreden zich langzaam naar een van de tafels begaf, een stoel achteruit rukte, en daarop plaats nam, waarna langzaam en zonder een woord te zeggen vier van de aanwezige mannen naast hem plaats namen.

De ronde speeltafels waren zoo groot, dat de vijf mannen slechts ongeveer de helft van die tafel behoefden in te nemen, en allen konden zij de overigen, die op hun plaatsen waren gebleven in het gelaat zien, zonder noemenswaard hun hoofd om te wenden.

De stoelpooten hadden even over het parket

gekrast en nu was het weer even stil, tot de groote dikke man begon te spreken:

— Ik heb jullie als voorzitter van de Gouden Spin hier ontboden, teneinde over zekere zaken te beraadslagen, die zich gisteren hebben voorgedaan, en die noodzakelijk opgehelderd moeten worden. Eenigen Uwer hebben domheden begaan, en de Raad van Vijf zal niet schromen die domheden te bestraffen, die aan de bende een groote winstderving, en aan het bestuur omtrent zestigduizend dollar gekost hebben.

— Als hier over zotheden gesproken moet worden, Derrick Coole, dan moet ge met Uzelf beginnen! klonk een schelle vrouwenstem achter in de zaal.

De zwaarlijvige man was nog een greintje bleaker geworden.

Iedereen in de zaal kende de verhouding tusschen Roode Ilse, die de woorden geroepen had en Derrick Coole, sedert een aantal maanden chef van de bende van de Gouden Spin. Iedereen wist dat Roode Ilse sedert vierentwintig uur meer dan genoeg had van Coole en voor geen van die lieden was het onbekend, dat Coole haar zeker niet goedschiks zou prijsgeven.

Even hadden de lippen van den dikken man gebeefd, zijn vuisten hadden zich gebald en toen verbrak hij de dreigende stilte met de woorden:

— Ik zou je raden Ilse geen woord te zeggen, voor ik je daartoe verlof geef, als ge niet wilt, dat ik je niet aanstonds wegzend.

— En geloof je soms, dat ik mij maar laat wegzenden? vroeg Roode Ilse woedend. Ik heb mijzelf niets te verwijten. Gij daarentegen hebt je een dwaashoofd getoond, en ik weiger, eenige verantwoordelijkheid te aanvaardenvoor wat er gisteravond gebeurd is!

— Zwijg! barstte de groote man uit, plotseling vuurrood geworden. Nog ben ik de aanvoerder en ik zal mij weten te doen eerbiedigen! Ik zal nu moeten overgaan tot een korte samenvatting van wat er geschied is. En daarna zullen wij gezamenlijk beraadslagen wat er nu te doen valt.

Hij staarde even met gefronste wenkbrouwen voor zich uit op het tafelblad en begon toen kort afgebeten en zakelijk:

— Het bestuur had vernomen dat Marlene Dietrich hier in Chicago was. Het deed onderzoek en het bericht bleek waarheid te bevatten. Onze groote Marlene was hier — en ze had haar mooiste juweelen met zich meegenomen. Wij beraamden een plan om haar te ontvoeren, en een iosprijs te vergen van haar man, en

andere familie. Dat ontvoeringsplan is uitstekend geslaagd, niemand van U lieden zal dat kunnen ontkennen.

— Jammer, dat de verkeerde ontvoerd werd! riep Roode Ilse hoonend.

Coole stond angzaam op en zijn bleek pafferig gelaat was zoo veranderd, dat het nu angstwekkend was om aan te zien.

— Nog een woord, Ilse, en ik zal de zwaarste straf tegen je laten eischen, die ik op insubordinatie kan toepassen! Iedereen zal aanstonds mogen zeggen wat hij te zeggen heeft — maar niet voordat ik het veroorloof.

Ik ga verder!

Hij ging zwaar weer op zijn stoel zitten en bedekte even de oogen met de hand.

En iedereen daar aanwezig wist wel, welke zware strijd die groote man nu te voeren had met zijn hartstocht voor die roodharige vrouw. Zijn stem klonk echter weer vast, toen hij voortging:

— Het is waar, er werd een vergissing begaan. Het was niet Marlene zelve, het was een sprekend op haar gelijkende vrouw, aangesteld om haar de vermoeienissen van de eerste repetities te besparen. En dit was niet eens het ergste, de juweelen die we deze vrouw ontnamen, bleken valsch te zijn, volgens de uitspraak van onzen expert. Onder die bedrijven door zijn wij in aanraking gekomen met drie mannen, die ik aanvankelijk hield voor leden van een concurreerende bende — maar ik ben van dat inzicht teruggekomen, en ik geloof nu dat zij voor hun eigen rekening werken. Die mannen ontdekten het geheim van de oude kelders onder het lachhuis van Ike Goldman, hier aanwezig, een van onze verdienstelijkste leden. Wij wisten hen te vatten, en het kwam aan den dag dat ook zij loerden op de juweelen, die reeds in ons bezit waren.

Helaas — zij wisten ons te ontkomen!

Coole hield even op, om een snellen en waarschuwend blik te werpen in de richting van Roode Ilse, die reeds weder de mond opende en vervolgde toen:

— Ik laat in het midden wiens schuld dat geweest is. Geen van ons is in dit opzicht zonder zonden. Ik zal kort zijn. Zij wisten te ontkomen. Gisteravond bevond ik mij in mijn woning, toen mijn kamerbediende het bezoek van Ilse aankondigde. Wij hadden nog geen kwartier gesproken, toen die zoogenaamde Ilse een revolver trok, en mij dwong het geheim van mijn brandkast te onthullen, en die voor hem leeg te maken. Ik zeg hem — want het was geen vrouw, Hel en Duivel! Ja, een man,

die zooveel op Ilse geleek, voorzoover het te zien was onder den rand van de stroochoed, dat Satan zelf hem de behulpzame hand moet hebben gereikt.

Wel wist ik nog drie van U lieden met het geheime alarmsignaal te bereiken, en zij kwamen mij ook te hulp, maar ook dat baatte niet, want de twee handlangers van die gewaande vrouw kwamen opdagen met gevolg dat twee van onze beste mannen nu in het gasthuis liggen, en ik van het gestolen geld niets terugzag — zij zijn ermee vandoor gegaan.

— Dan zult ge dat geld moeten teruggeven, Derrick Coole! snerpte de stem van Roode Ilse. Want dat was geld van de bende, dat jij beheerde.

— Maar dat geld zou nog in mijn brandkast zijn, als jijzelf niet de dwaasheid had gehad U te laten overrompelen en machteloos maken! schreeuwde Coole woedend. Ware het niet gebeurd, dan zou die schurk onmogelijk jouw plaats hebben kunnen innemen. Zijdelings ben jij dus de schuld van die berooving.

— Wat, had ik me alleen moeten verzetten tegen twee kerels, met vuisten van ijzer? gilde Roode Ilse, tot het uiterste gebracht. Neen, de schuld ligt bij jou, Coole. Jij had onmiddellijk den toelag moeten voorzien, en als jij dat niet gedaan hebt, dan bewijst dat alleen maar, dat je niet langer waardig zijt onze aanvoerder te zijn.

Op deze met luider stem uitgekrijschte woorden volgde nu een vloek, niets werd vernomen dan het verre geraas van het vermaakpark, het schelle fluiten van de draaimolen en het gillend gehuil van de sirene in de auto dromes.

Met het hoofd voorover gebogen, keek Coole de vrouw, die nu dicht voor de tafel was getreden, zijn voormalige vriendin aan, er liepen rillingen over zijn bleek breed gezicht, en hij scheende de grootste moeite te hebben zijn kalmte te bewaren. Toch beefde zijn stem ternauwernood toen hij hernam:

— Ik wist, dat het hiertoe zou komen. Ik ken je bedoelingen, Roode Ilse. Ik weet welke richting zij uitgaan. Welnu, dan vraag ik een uitspraak van de vergadering! Ik heb mijn plicht gedaan. Ik had dit plan bedacht, en ik heb het uiterste gedaan om het te doen slagen. De omstandigheden hebben mij overwonnen.

— Niet de omstandigheden, maar drie mannen van vleesch en bloed! riep Ilse toornig. En daarom vraag ik om een stemming! Het bestuur moet in zijn geheel aftreden. Mijnen-

twegen kunnen de vier andere laden van de Raad van Vijf teruggekozen worden — maar voor Derrick Coole maak ik een uitzondering. Hij moet weg!

Het gelaat van Coole was op dat oogenblik jammerlijk om aan te zien. Hij strekte een trillende hand over de tafel naar de vrouw uit, en vroeg op schorren toon:

— Haat je me dan zoozeer, Ilse?

— Ik kan geen mannen liefhebben, die zich dom en zwak toonen! antwoordde de vrouw koeltjes. Ik had meer van je verwacht. Derrick Coole. De voorspoed van de bende gaat me boven alles.

Plotseling sloeg Coole woedend met zijn zware vuist op tafel, zoodat zij dreunde en bulderde oprijzend, en met een giftigen blik van zijn kleine, boosaardige oogjes in de richting van den eleganten jonge man met het koolzwarte haar:

— Niet het belang van de bende gaat je ter harte — maar wel dat van Karl Weisz! Ik heb je al weken lang verdacht — en nu weet ik met zekerheid, dat die ongelukkige mislukking van onze plannen je een maar al te gereede aanleiding is om de banden met mij te verbreken. Maar neem je in acht, Ilse. Nog altijd heb ik de macht in handen! Ik kan je vernietigen!

— We zijn juist hier bijeen, Derrick Coole, om je die macht te ontnemen, hernam de vrouw ijskoud. Nogmaals — ik eisch stemming, ik vraag om de aanstelling van een nieuw bestuur.

— Dat kan je niet eischen — daartoe is een verzoek van driekwart van het ledental noodzakelijk! gromde Coole, groen nu van woede en onrust.

— Nu, wat zou dat? vroeg de vrouw hoochend. Op het oogenblik telt de bende van de Gouden Spin nog maar vierenveertig leden. En zoo als zij hier zijn, met ons zesendertigenvragen wij om een bestuursverkiezing!

— Is dat zoo? vroeg Coole schor, de kring rondziende.

Hij kreeg geen antwoord. Het bleef doodstil. Niemand bewoog zich.

Toen boog Coole het zware hoofd met het reeds grijnzende, naar achtergekamde haar, want hij wist dat hij veroordeeld en verloren was.

Er waren daar juist drie menschen teveel in die zaal! Hij had de koppen reeds geteld. Zij allen zouden tegen hem stemmen. Hij was gevonnist en zijn vroegere vriendin had haar werk maar al te goed verricht.

Zonder slag of stoot wilde hij zich echter

niet overgeven en hij haalde dus diep adem en begon weer:

— Ik heb een nieuw plan bedacht, vrienden. Wij moeten trachten die drie kerels weer in handen te krijgen, en dan — —

— Te laat, Coole, zeide Karl Weisz rustig, langs hem heenziende met zijn zwarte oogen. De dwaasheden die je gisteravond opeengestapeld hebt, maken het voor ons onmogelijk je langer als onzen aanvoerder te erkennen. Wij zouden ons als georganiseerde bende bespottelijk maken — en spot dooft zekerder dan de best gerichte kogel! Is er iemand tegen stemmen? Niemand? Dat er dan worde overgegaan tot de stemming! Wij zullen beginnen met de vier bestuursleden, die in zekeren zin mede aansprakelijk zijn voor het geleden échec, maar lang niet in dezelfde mate als Derrick Coole.

— Maar voor een bestuursverkiezing is een voltallige vergadering noodzakelijk! bulderde Coole wanhopig, zoo staat het in de statuten!

— In diezelfde statuten staat, dat een vergadering uit driekwart van de leden bestaande voldoende is om tot de verkiezing van een nieuwen aanvoerder over te gaan, als drie van de vier bestuursleden daarmee instemmen! En dat zullen zij wel doen, denk ik?

De zwarte oogen van Weisz gingen langzaam van het eene naar het andere der vier bleeke, strakke gezichten. Iedereen zag nu wel in, welk addertje school onder het gras van dat artikel der statuten — en de bestuursleden zagen het beter dan wie ook. Weigerden zij den aanvoerder op te offeren, dan zouden zij aanstonds stellig niet herkozen worden, met alle gevolgen daarvan.

Zij stemden dus eenparig toe, en Coole wist dat nu niets hem meer kon baten.

Het kwam niet eens meer tot een stemming, en het overige speelde zich snel, met koele zakelijkheid bijna, af.

Coole was opgestaan, ontdeed zich van het gouden insigne, dat hij voor de vergadering begon in zijn knoopsgat had gestoken, en zei vast weer van stem en Weisz strak aanziende:

— Ik neem bij deze mijn ontslag als aanvoerder en president van den Raad van Vijf. Ik meen te weten wie de nieuwe candidaat zal zijn. Gij hebt me altijd tegengewerkt Karl Weisz, binnen weinige minuten zult gij de er vruchten van plukken. Ik wensch er je geluk mee. Ik geloof in alle oprechtheid dat ik er vrede mee zou vinden, want ik wil het je wel bekennen, ik heb een dwaasheid begaan. ik heb mij als een zot gedragen, de mislukking

van ons plan is voor een groot deel mijn schuld, ik had niet mogen bouwen op het doorzicht van mijn minderen. Hierin zou ik mij dus kunnen schikken — maar er is iets anders, Weisz, waardoor je mij tot Uw doodsvijand hebt gemaakt, en dat is, dat gij mij de vrouw hebt ontstolen, die alles voor mij beteekende op deze wereld! Wij hebben in onze bende een gebruik, dat wij aan de Italianen ontleend hebben, en dat gij allen kent, kom hier, Karl Weisz!

Weisz trad op de tafel toe, onbevreesd en den grooten man met een vage glimlach aanziend.

Coole was om de tafel heen geloopt, vatte Weisz bij de schouders, boog zich bliksemsnel naar hem toe en beet hem even in het oorleltje.

— Ik heb je in het oor gebeten Karl Weisz, zeide hij en zijn stem klonk nu hard. Van dit oogenblik af is er vendetta tusschen ons!

Hij wendde zijn groot lichaam haastig om, en schreed naar de deur waardoor hij was binnengekomen. Een diep zwijgen heerschte,

toen hij zich nog een keer omdraaide, en toen viel de deur dreunend achter zijn zware gestalte dicht.

Weisz had zijn fijn, wit zakdoekje uit borstzak getrokken en tikte zeer kalm een fijn drupje bloed weg, dat als een klein robijntje onderaan zijn oor glinsterde.

En toen zei hij kalm:

— Wij zullen nu overgaan tot de verkiezing van een nieuwe chef. De geachte aanwezigen weten dat de kapitein Karl Weisz de eenige candidaat is. Wij kunnen dus dadelijk tot de verkiezing overgaan.

Vijf minuten later was Karl Weisz, „de Duit-scher” bijgenaamd, ofschoon hij het Engelsch bijna zonder accent sprak, bij openbare stemming, en met slechts een stem tegen, tot chef van de bende van de Gouden Spin gekozen.

Die eene stem was van Irma Sandrino, een van de drie aanwezige vrouwen.

— Om te onthouden! zeide Roode Ilse kalmpjes voor zich heen, toen de vergadering werd opgeheven.

BATCO DE WERELD COUPONS

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.**

HOOFDSTUK II.

DE KIT VAN LI WANG TSU.

De Chineezenwijk van Chicago is al weinig minder uitgestrekt dan die van New York en grooter zelfs dan die van San Francisco, dat wil zeggen dat zij een stad op zich zelve vormt, met tweehonderdduizend inwoners, en bijna uitsluitend zonen van het Hemelsche Rijk.

Natuurlijk vindt men er in overvloed allerlei echt Chineesche zaken, kleine duistere winkeltjes, eethuizen, waar men allerlei Chineesche lekkernijen kan krijgen en een aanta opiumkits. Het schuiven van opium in het openbaar is in Chicago evengoed verboden als in welk andere stad ter wereld ook — maar tevens bestaat er waarschijnlijk geen tweede wereldstad op aarde, waar het aantal clandestiene gelegenheden zoo groot is als juist in die reusachtige metropole aan het Michiganmeer.

En zoo heel erg geheim zijn die inrichtingen niet eens de politie kent er althans vrij vee van, maar het ligt er nu eenmaal toe, dat die politie nu en dan wel eens een oogje dicht doet, wanneer dit met haar belangen strookt of geld oplevert.

Chicago heeft een groote haven, als een rivierstad, een uitgestrekte kade; aan het einde van een dierkaden en in een zeer oud deel van de stad bevindt zich het huis van Li Wang Tsu, en het zou een bezienswaardigheid zijn voor den vreemdeling en den toerist, als de eigenaar van de zaak maar niet zoo kieskeurig was bij het toelaten van bezoekers.

Want die moeten vrienden van hem zijn, of wel door vrienden bij hem worden geïntroduceerd, of, ten derde, een zeker steenen plaatje kunnen toonen, op onregelmatige wijze uitgekarteid, en bekrabbeld met Chineesche letterteekens in roode vert.

Van de straat treedt men eerst een gewoon wijnhuis binnen, en daar mag iedereen komen wie er lust in heeft, maar dan is er een deur naast het morsige buffet, en bij die deur houdt altijd Li Wang Tsu, of een vertrouwde van hem de wacht, en men passeert niet zonder zijn goedvinden.

Het is een heel eigenaardige deur.

Li Wang behoeft maar een hoofdknikje te

geven, bijna onmerkbaar en het zal U heel gemakkelijk vallen, die schijnbaar vrij zwakke deur te openen, maar gij zoudt vruchteloos aan de knop draaien, wanneer dat knikje achterwege blijft, en dan blijkt het dat die schijnbaar zoo zwakke deur van staal is, en dat gij ze alleen maar met behulp van dynamiet zoudt kunnen openen.

Drank mag er natuurlijk ook wel niet verkocht worden, maar aan dat verbod heeft Li Wang zich nooit gestoord, maar dat hoeft ook niet, want hij is dikke vrienden met de commissaris van de wijk, Al Brisbane, en het is dan ook dikwijls heel vol in die gelagkamer, waar men Hollandsche matrozen naast Chineesche donkeymen, en Deensche sjouwers naast enkele nieuwsgierige toeristen kan aantreffen, die in goede tijden tot uit Europa toe kwamen, maar die tegenwoordig uitsluitend Amerikanen zijn, en dat zijn er niet eens zoo heel veel.

Feitelijk is er niet veel te zien, maar daarentegen heel veel te ruiken. Het riekt er naar bedorven visch, gebakken uien, rottende kool en andere voor den westerling minder smakelijke dingen, die echter onontbeerlijk schijnen te zijn bij een Chineesch menu.

Het was op den dag na de afzetting van Derrick Coole, tamelijk vroeg in den morgen en leeg in de gelagkamer, waar een vreeselijke geur hing van whisky en gerookte visch, toen de deur naar de straat openging, en Coole binnentrad, met zijn kraag hoog opgeslagen een cachenez om het onderste gedeelte van zijn gezicht en een hoed met een breede rand op die diep in zijn voorhoofd was getrokken.

Naar het scheen stond hij er volstrekt op niet te worden herkend.

Hij liep regelrecht toe op Li Wang Tsu, die achter zijn buffet aan het rommelen was tusschen glazen en borden, keek achterom, overtuigde zich dat niemand hem kon hooren, wenkte den Chinees dicht bij zich, en vroeg toen fluisterend:

— Is je kleine kelder vrij? Ik heb hem nodig, Li.

De Chinees vestigde zijn raadselachtige oogen

strak op den bezoeker en vroeg op zijn beurt, met een sissend keelgeluid:

— Voor wanneer is het?

— Dat weet ik nog niet. Dat hangt van de omstandigheden af. Reken er maar op, dat de kelder een week tot mijn beschikking moet zijn.

— Waarvoor?

— Voor — een zaak. Vraagt gij tegenwoordig Li?

— Vragen is altijd goed! zeide de Chinees geheimzinnig. Ik heb het gevoel alsof ik niet meer zoo goed met de politie overweg kan. Er wordt gepraat over veranderingen bij de hogere beampten. Li moet voorzichtig zijn.

Maar Coole haalde de schouders op en zei:

— Ge zijt nog volkomen vrij om te doen en te laten wat ge verkiest. Al Brisbane eet nog altijd uit de hand. Kortom ik heb je kelder noodig, en dan ook nog een betrouwbaaren helper hier in huis. Het moet een Chinees zijn, maar hij moet goed Engelsch spreken.

— Jammer, Mister Coole, — allemaal weg.

— Zeker allemaal pindamannetjes in Amsterdam en Brussel geworden vroeg Coole sarcastisch.

Maar Li was er niet de man naar om een grapje te waardeeren. En ieder geval geen Westersche grapjes. Daar miste hij het zintuig voor. Zijn geel gezicht bleef dus volmaakt strak, toen hij antwoordde:

— Zij zijn weg naar de schepen, allemaal stokers geworden.

— Vreemd! Fatsoenlijk geworden? hernam Coole hoofdschuddend. Nu, het is waar dat ge die kerels nooit veel betaald hebt, misschien hadden ze dus wel gelijk. Maar ik moet er een hebben. Ik moet een man hebben, op wien te vertrouwen valt. Denk eens na.

Li Wang Tsu dacht inderdaad na, met diepe rimpels in zijn aag, aapachtig voorhoofd, en na een paar oogenblikken zeide hij:

— Ik heb een man, die betrouwbaar is — maar geen ware Chinees. Een kruising, een bastaard, een kleurling!

— Wat noemt gij een kleurling? vroeg Coole verbuft.

— Een Chinees die bloed van wit menschen in de aderen heeft, met moeite zijn diepe verachting over zulk een va. verbergend. Maar hij is goed, ik bedoei hij is goed voor allerlei baantjes, mister Coole. . . . Pah Song is zijn naam. Zijn vader is een Engelschman, zijn moeder — vervoecht zal zij zijn — was een Chineesche. Pah Song wil zeggen — het onderkruipsel,

mister Coole! Maar Pah Song, hij is heel goed voor U te gebruiken.

— Gij staat voor hem in?

— Li Wang Tsu steekt zijn hand voor hem in het vuur. Wanneer moet hij er zijn?

— Zoo gauw mogelijk, vanmiddag moet ik hem nog spreken. Nu iets anders. Is die kelder nog bereikbaar op de zelfde manier als vroeger?

Li Wang knikte bevestigend.

— En — werkt dat aardige mechaniekje nog altijd onberispelijk?

Weer knikte de Chinees met een wrang lachje om zijn dunne lippen en een boosaardige lichtglimp in zijn nachtzwarte oogen.

Toen zei hij langzaam en afgemeten:

— Mister Coole kan mijn kelder krijgen, maar Li Wang Tsu moet weten waarvoor hij dienen zal. Jammer als goede betrekkingen moesten afspringen, nietwaar?

Coole fronsde de wenkbrouwen en bromde tusschen de tanden:

— Gij hond, gij durft me toch niet de wet te stellen?

— Li Wang durft alles, als zijn belangen bedreigd worden! antwoordde de Chinees stroef. Ik wil U helpen in alles, waar het kan, want ik weet hoeveel ik U verschuldigd ben. Maar mijn kelder geef ik niet meer tenzij ik nauwkeurig van te voren weet waartoe hij dienen moet.

Maar voor het overige ben ik steeds Uw slaaf.

Coole scheen zich nog even te bedenken, haalde toen zijn breede schouders op en zei, nog verder heenbuigend over het morsige zink van de toonbank.

— Het doet er ook niet toe, want gij zult me niet verraden, dat weet ik. Gij zoudt immers je hoofd stellig in de strop steken! Luister dan!

Hij keek nogmaals om zich heen, en omdat hij een paar bezoekers zag zitten, waarschijnlijk zeelieden, begon hij op radden, zachten toon, met Li Wang te fluisteren, die met een onverstoorbaar gezicht toeuisterde, en slechts nu en dan even met het hoofd schudde.

Toen Coole zweeg zei de Chinees kalm:

— Nu ik het weet, is de kelder tot Uw beschikking. Er staan nog een paar vaten in, die ik echter kan laten wegruimen. En ik zal zorgen dat Pah Song, vanmiddag hier is.

— Goed. Laat mij nu even den kelder zien.

De Chinees wilde antwoorden, toen de straatweer openging, en een man binnentrad van een eigenaardig uiterlijk, en die den zachten, panterachtigen tred had van den Aziaat, of-

schoon zijn gelaat onmiskenbaar iets Westersch had. De kleur van de oogen was niet aanstonds te onderkennen, maar zweemde naar een grijs-groen.

Het gelaat had de tint van geelachtig brons, de oogen waren wat schuin geplaatst, de lippen waren dun, en leken bloedeloos, de jukbeenderen sprongen weinig vooruit, maar de wenkbrauwen rezen van de neuswortel op een vreemde schuine wijze naar de slapen op en gaven het gelaat van den man iets duivelsch, iets van een duistere, sombere menschenhaat. Voor een Chinees was de man eigenlijk te groot, hij droeg een costuum, een middending tusschen een overall en een soort pyama, waarvan de broekspijpen met touwtjes boven de enkels waren dichtgebonden, en dat van blauwe tafelzijde was gemaakt, en met groote, beenen knopen versierd.

Ieder ander zou dit eigenaardige samenstel waarschijnlijk komisch hebben gestaan, maar aan iets dergelijks dacht men heelemaal niet, als men maar even een blik had geworpen op dat bronskleurige gezicht van een satyr.

— Daar is Pah Song! zeide Li Wang Tsu zonder stemverheffing, hij is eerder gekomen dan ik dacht.

Coole nam den man eens goed op, terwijl deze op zijn sluipende wijze naderkwam en glimlachte, maar op een wijze, die zijn vijanden schrik zouden inboezemen.

Coole ging er prat op, verstand te hebben van menschengezichten, en hij gevoelde dat hij hier stond tegenover een duivel in menschengedaante, die elke misdaad zou kunnen volbrengen, met ijzingwekkende koelbloedigheid.

— Die lijkt me! bromde hij voor zich heen. Dat is de man, dien ik noodig heb. Kent hij je huis? Laat hij anders meegaan, — het is goed dat hij ook den kelder leert kennen.

Li Wang liet even zijn hand achter de zinken toonbank verdwijnen en toen opende hij de deur naast het buffet.

Coole kende wel het mechaniek van die deur — maar waar zich ergens de knop of de hefboom bevond, waardoor men die deur kon openen of sluiten, dat wist hij niet, dat wist ook niemand behalve Li Wang Tsu, evenmin als iemand de wijze kende, waarop die knop of handle moest bewogen worden.

De eigenaar van de kit had een soort van stallantaren ter hand genomen, want wel brandde er elektrische licht in de gelagkamer en in enkele andere vertrekken, maar de Chineesch had dit niet noodig gevonden zekere gedeelten van zijn huis van licht te voorzien.

De verbindingsdeur bleek zich aan het begin te bevinden van een smalle, morsige en bedompte gang, die des daags slechts een uiterst klein lichtstraaltje kon opvangen uit een hooggeplaatst, rond en van tralies voorzien raampje, nauwelijks een voet in doorsnede en dat zoo stoffig was, dat zelfs het zonlicht, indien het al had kunnen doordringen tot de vuile binnenplaats waarop het raampje uitzicht moest geven, moeite zou hebben gehad, zich een weg te banen door die laag stof en vuil.

Het raampje bevond zich drie meter boven den vloer en recht tegenover de verbindingsdeur.

Bijna aanstonds drong een eigenaardige geur tot de mannen door, en Coole wist dat die afkomstig was uit het vertrek, waar de schuivers bijna onafgebroken elkander opvolgden en elkanders plaatsen innamen in de houten kribbe tot twee en drie boven elkaar, waar zij hun hartstocht voor het opiumrooken konden botvieren.

Zij gingen voorbij een stevig gesloten deur, en Coole wist dat daarachter de eigenlijke kit was, verder kende hij het huis maar oppervlakkig.

Het was een van de alleroudste van de havenwijken, dat wil zeggen dat het van het begin van de negentiende eeuw moest dateeren want Chicago is een zeer jonge stad, die tachtig jaar geleden nog maar een zestigtal huizen telde, en die met ongehoorde snelheid is uitgegroeid tot de wereldstad van thans.

Aan het eind van de gang gekomen, en dus staande onder het ronde raampje bukte de Chinees zich, vatte een ring en trok daaraan een vloerluik omhoog, totdat het tegen den steenen muur rustte.

Een houten trap voerde naar beneden.

Uit de opening steeg een kwalijke geur op van grondwater, modder en allerlei afval.

Het was hier zoo donker, dat de kaarslantaren waarlijk niet overbodig was.

De trap bleek naar een zeer ruimen kelder te voeren, bijna twee meter hoog, met een vloer van blauwe plavuizen, en muren van gewone baksteen.

Recht tegenover de trap was de eenige andere uitgang, die er uitzag als een poort, boogvormig, afgesloten door een stevige, met ijzer beslagen deur.

Er stak een roestige sleutel in het slot, die Li Wang ronddraaide, en nu traden de drie mannen in een tweede kelder, evenhoog van verdieping, maar veel kleiner dan den eerste, ofschoon hij toch ook nog minstens tien meter lang was, en een meter of vijf breed.

En niet zoodra waren zij die deur voorbij, of de drie mannen hoorden een eigenaardig, dof rommelend geluid, dat nimmer ophield.

Het werd teweeg gebracht door het klotsen van de golven van het meer tegen de walschoeiing van een der kaden, uit groote basaltblokken opgebouwd.

En inderdaad strekte deze kelder zich onder kade door, tot bijna aan dien stevigen dam.

Bij stormweer kon men zelfs het beuken van de golven bemerken, als men de hand legde tegen den muur, die den kelder afsloot.

Niet ver van de achtermuur bevond zich in een der zijwanden, een breede, dubbele deur, bijna evenhoog als de zolder was, en die cruitzag als de afsluiting van een niet te groote garage.

Die deuren bleken heel gemakkelijk te openen te zijn, eenvoudig door aan een ring te trekken, en toen Li Wang dit gedaan had en zijn lanternen ophief, zagen de drie mannen een zeer

flauw oploopende gang of plankier, zooals men die achter menig groote schouwburg aantreft, en die ten doel hebben, paarden, kameelen, olifanten en andere groote dieren, gemakkelijk van de straat af tot achter het tooneel te kunnen brengen.

— Die gang komt uit in de geheime bergplaats — en daar kan ik van alles bewaren. Alles wat gij noodig denkt te hebben, zeide Li Wang Tsu met een grijnslach.

Coole had een beweging van wilde zegepraal gemaakt, na nogmaals te hebben rondgekeken en een blik in de oploopende gang te hebben geworpen en toen sprak hij:

— Het is goed. Daar kan heel wat van gemaakt worden Li. De bergplaats is immers van de straatzijde ook te bereiken?

— Ja, als men het geheim tenminste kent.

— Mooi, dan heb ik nu met Pah Song een woordje te wisselen. De kunst is om hen hier te krijgen en daarbij moet hij helpen.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK III.

DE GEHEIMZINNIGE BOODSCHAP.

Karl Weisz zat in een van de gemakkelijkste stoelen, in zijn voortreffelijk ingericht jongezellenwoning, die hij nog niet lang geleden in gebruik genomen had.

Hij lag achterover geleund en keek naar de zoldering, met zijn witte, bijna vrouwelijke handen over elkaar geslagen op zijn borst, terwijl de wolkjes van zijn sigaret langzaam om hoog stegen.

Hij was in avondtoilet, maar had zijn smoking afgelegd die vervangen door een kamerjapon van vuurroode zijde, bestikt met grillige figuren van gouddraad, een waar kunststukje van Indische weefkunst.

Hij was gezeten in een soort van bibliotheek die ook een werkkamer was, en die er niet anders uitzag dan de werkkamer van den eersten den besten rijken erfgenaam, den zoon van dezen of genen olieking, die er alleen een werkkamer op na houdt, omdat het gedistinctieerd staat.

In een tweede stoel zat of liever lag Roode Ilse, in een avondtoilet van donkerpaars fluweel met echte valencienne versierd, en met een toef kunstbloemen op den linkerschouder.

Het roode haar was kunstig gegolfd en zij had blijkbaar groote zorg aan de beschildering van haar gelaat besteed.

Ze was zoeven pas binnengetreden, nadat de bediende van Weisz haar bezoek had aangekondigd, en niet zoodra waren de stappen van dien man weer weggestorven en had zij zich in een gemakkelijke stoel geworpen of zij begon :

— En ben je nu werkelijk tevreden, Charlie?

Weisz knikte en zei met een korte lach :

— Die andere had nooit aangesteld mogen worden ! Een sukke, en een sufferd, en Coele was zelfs te bang, eigenhandig iemand neer te schieten als het voor de goede orde noodig was ! Wij zullen dit alles veranderen, Ilse. Ik kan steunen op het vertrouwen van allen. —

— Op een na ! viel Ilse hem op scherpen toon in de rede. Irma Sandrino heeft tegengesteld. Ik geloof dat zij je haat !

— O, een vrouw ! zeide Weisz minachtend.

Roode Ilse stond langzaam op, kwam naar

hem toe, legde haar hand op zijn schouder en zei, op hem neerziende :

— Gij zult toch niet in ernst zoo dwaas zijn, Charlie, om vrouwen te onderschatten, vooral als zij haten ? Als ge dat deed, zoudt ge getuigenis afleggen van een gemis aan doorzicht, dat vroeg of laat noodlottig zou moeten worden. En dezen raad geef ik U reeds nu — taxeer een vrouw die haat vooral niet te laag !

— Maar wat zou zij alleen tegen mij kunnen beginnen ? vroeg Karl Weisz verbaasd en een weinig ongeduldig.

— Wie zegt U dat ze alleen zal zijn ? Ik ben geen gekkin, en daarom zeg ik eerlijk dat ze mooi is, en een mooie vrouw vindt altijd helpers. Daarom waarschuw ik U nogmaals — neem U in acht voor haar, en tracht haar te vriend te maken.

— Niet jaloersch Ilse ? vroeg Weisz gekscherend.

Roode Ilse haalde de schouders op, en gaf ten antwoord :

— In zulke zaken ben ik nooit jaloersch. Het zou misschien anders zijn, Charlie, als ik moest merken dat je een andere vrouw zou voortrekken boven mij ! Dan zou ik misschien een tijgerin worden. Ik heb nooit met mij laten spelen, weet je !

Weisz, zonder zich om te draaien in zijn stoel, had haar bij de hand gegrepen, terwijl hij zeide :

— Daarvoor behoef je nooit vrees te koesteren, Ilse ! Ik had je nauwelijks gezien, of ik wist dat wij bij elkander behoorden, misschien in de eerste plaats wat den geest betreft. Wij beiden zijn schrander en kunnen een zaak op de goede wijze op touw zetten en beeindigen.

— Maar hebt je mij lief ? vroeg Ilse, even over het glanzende zwarte haar van den man in den leunstoel strijkend. Want ik eisch heel wat van de mannen, die ik mijn liefde schenk. Ben je zeker van je zelf ?

Inplaats van te antwoorden sloot hij haar mond met een kus.

Een kort oogenblik bleven zij zoo zitten en toen sprong zij op en riep uit :

— Laten wij ernstig blijven, Charlie ! Daar-

voor ben ik eigenlijk niet hier gekomen. Wij moeten beraadslagen, mijn jongen. Het is alsof wij een geheel nieuwen aanvang moeten maken met de organisatie van onze bende. Ik weet dat wij daarbij op grooten tegenstand zullen stuiten, en die komt misschien niet eens van de zijde van de andere banden, die veel langer bestaan, dan de Gouden Spin.

— Ik weet wat je bedoelt, Ilse! zeide Karl Weisz, onmiddellijk weer ernstig geworden. Je wilt spreken van die drie geheimzinnige mannen, die de plannen van dien ezels van een Coole in duigen hebben geworpen, en die ons het verlies van twee onzer beste mannen hebben berokkend. Ik heb een vaag idee, wie die mannen zouden kunnen zijn. Gisteraenvond laat nog heb ik naar Londen geseind, in code-taal, aan een van mijn beste vrienden daar. Sedert een paar maanden is er daar niets vernomen van — John Raffles.

— Hoe goed is het, Charlie, dat wij elkander gevonden hebben, riep Ilse met schitterende oogen uit. Want ik heb aan dien man gedacht, zoodra ik kennis maakte met de methodes, die hier zijn toegepast, maar ik achtte het onmogelijk omdat ik stellig meende dat de geniale avonturier zich in Londen ophield. Want geniaal is hij — wij zouden in dezelfde fout vervallen, als Coole, als wij zijn gaven missenden.

— Je hebt volmaakt gelijk, Ilse! Zelfgenoegzaamheid is de groote kwaal van Coole geweest, waaraan hij ten gronde is gegaan. Zelfs een beginneling had moeten inzien en begrijpen, dat hier een man van groot talent aan het werk was geweest — een man die met hoofd en schouders uitstak zelfs boven onze beste medewerkers! Nu, mijn eerste taak als leider zal zijn, die man terug te vinden, of hij nu werkelijk Raffles is of niet. En al zou ik er heel Chicago voor binnenste buiten moeten keeren, vinden zal ik hem en als ik hem eenmaal gevonden heb, dan zal ik niet de domheid herhalen van Coole, maar hem onmiddellijk het levenslicht uitblazen.

— Dat heb ik dadelijk gezegd, hernam de vrouw minachtend. Maar hij wilde niet naar mij luisteren. Zeg mij eens Charlie, hoe denk je eigenlijk over hem, over Coole?

— Maar ik denk in het geheel niet over hem! antwoordde Weisz, opveerend uit zijn stoel. Die man is voor mij geen tegenpartij die mij waardig is. Ik ben er bijna bovendien zeker van, dat hij geen helpers zal weten te vinden, en alleen durft hij niets tegen mij te beginnen!

Op dit oogenblik werd er bescheiden op de deur geklopt, en de kamerbediende trad binnen, en zeide met iets van verbazing in zijn stem:

— Daar is een man, die U onmiddellijk moet spreken mijnheer, een Chinees.

— Om elf uur? Een zonderlinge tijd! Noemde hij zijn naam?

— Pah Song, mijnheer. Ik wilde hem wegzenden, maar hij zeide dat het een dringende zaak betrof en toen heeft hij mij dit voor U gegeven!

De goed gedresseerde bediende had een briefje, zeer klein opgevouwen en met roode lak verzegeld op een zilveren presenteerblad gelegd, en hield dit aan Weisz voor.

Deze had een snellen, verwonderden blik gewisseld met Roode Ilse, greep nu het briefje, verbrak het zegel, las haastig de paar woorden die erop gekrabbeld waren en zeide toen kortaf tot den bediende:

— Laat dien man hier!

Zonder een spoor van verbazing te toonen, ging de man heen, en zoodra de deur achter hem dicht was gevallen, hield Weisz het briefje in de vlam van een kaars, die op het schrijfbureau brandde, en waarvan het eigenlijke doel was het aansteken van sigaretten te gemakkelijken.

— Wat is dat? vroeg de vrouw zacht.

— Een man, die namens de nieuwe bestuursleden komt! Althans van twee hunner.

Het briefje droeg het bekende teeken, en het is gezegeld met ons eigen stempel. Het schijnt een zaak van gewicht te zijn. Wij zullen wel zien.

— Behoef je volstrekt geen vrees te koesteren voor dien man, die je hier laat komen.

Lachend haald Weisz de schouders op en zeide:

— Niet in het minst, Lise. Een brave sukkel, voorzien van uitmuntende getuigschriften en die in mij een rijke leeglooper ziet, een sportmaniak, die het gewone leventje der Amerikaanse millioenaarszoontjes leeft. Ik ben trouwens te voorzichtig, drinken doe ik niet en ik kan dus nooit mijn mond voorbijpraten. Neen, wat dat aangaat ben ik volkomen gerust. Maar daar is onze bezoeker geoor ik.

Inderdaad klonk buiten de deur een zacht voetgeschuifel, toen ging die deur open en Pah Song stond reeds in het vertrek, voor men goed had kunnen zien, hoe hij eigenlijk was binnengekomen.

Hij bracht de twee voorvingers van zijn rechterhand aan zijn voorhoofd, legde ze vervolgens op de linkerborst en wachtte zwijgend

af tot men het woord tot hem zou richten.

— Gij zijt Pah Song, vroeg Weisz, de man aandachtig opnemend.

— Ja, mijnheer, en een volgeling van de Gouden Spin! En ik heb U deze boodschap over te brengen van Numero drie en numero vijf. Gij moet U hedennacht, met Roode Ilse, nauwkeurig om half drie bevinden in de gele, achthoekige zaal in het huis van Li Wang Tsu, aan de haven. Gij zult daar de beide andere bestuursleden aantreffen. Vervolgens zult gij U begeven naar den kelder, die de letter X boven de deur draagt. Li Wang Tsu zal U den weg wijzen.

Het voorhoofd van Weisz had zich toornig gerimpeld en hij barstte uit:

— Weet je tegen wien je spreekt? Ik ben de chef!

Van wien heb ik orders in ontvangst te nemen? Wat beduidt dit bezoek, en wat wil men van mij? De rollen zijn omgedraaid! Als er een bijeenkomst gehouden moet worden, waar dan ook, dan bepaal ik dat, en niemand anders!

De Chineesche halfbloed keek Weisz met zijn glinsterende, boosaardige oogen, vanonder zijn schuine wenkbrauwen een oogenlik aan met kwalijk verholen spot en zeide toen zonder stemverheffing en met voorgewende onderdanigheid:

— Nog een ander kan bevelen, heer — de Slachter!

Weisz verbleekte, en Roode Ilse kon een zachte kreet van schrik niet weerhouden.

Die kerel met zijn gluiperige tronie daar bij de deur had zoeven een naam genoemd die zelfs de dappersten konden doen huiveren van ontzetting.

De Slachter was de bijnaam van den geheimzinnigen man, die den eersten stoot had gegeven tot de oprichting van de bende van de Gouden Spin, en die nog door niemand ooit gezien was.

Slechts drie personen wisten dat die man werkelijk bestond en Weisz was er een van.

Het was zelfs nog geen vierentwintig uren geleden, na zijn overwinning op Coole, sedert hij voor de eerste maal met Ilse op een zachte, heesche fluisterton gesproken had over dat geheimzinnige wezen, het vleeschgeworden kwaad, de Misdaad tot iets tastbaars vervormd, en zij had gehuiverd van ontzetting.

En hier stond een man, die ook van het bestaan van dien geheimzinnigen leider scheen af te weten, voor wien zelfs Weisz zich zou moeten buigen.

— Wat — wat wil de Slachter van mij? vroeg Karl Weisz na eenige oogenblikken van stilte, en met een stem, die hij onmogelijk zoo vast kon doen klinken als hij wel gewild had.

— Gij weet wel dat de Slachter geen aardworm als ik ben, in vertrouwen neemt, zeide Pah Song met een bijna onmerkbaar schouderophalen. Hij beveelt en wij volgen.

— Maar ik behoef je volstrekt niet te gelooven, vervolgde Weisz, iets luider. Jij wilt toch zeker niet beweren dat je hem persoonlijk gezien hebt?

De halfbloed scheen met moeite een gebaar van ongeduld te kunnen bedwingen ondanks zijn Oostersche kalmte en toen zeide hij rustig met dienzelfden schijn van onderworpenheid:

— Ik ben geen dwaas! Hier is het teeken, dat Li Wang Tsu langs den gewonen weg van hem gekregen heeft, en dat ik U moest overhandigen.

Hij had uit zijn zak een klein, rood gelakt doosje genomen, opende dit, en haalde er een stukje papier uit, dat er op het eerste gezicht uitzag als een zeer klein bankbiljet, met dezelfde ingewikkelde en zeer moeilijk na te maken figuurtjes, met een watermerk, en in het midden versierd met de afbeelding van een zeer bewerkelijke, gestyleerde, gouden Spin.

Zelfs een leek op het gebied van de typografie moest begrijpen dat het uiterst moeilijk moest zijn zulk een klein biljet na te maken. Daarenboven wist Weisz dat deze kentekenen van den Slachter een kleine bijzonderheid vertoonden. microscopisch klein, die een nadruk of vervalsching zoo goed als onmogelijk maakte. Hij nam een sterk vergrootende loupe uit een der laden van zijn schrijfbureau en bekeek daardoor met groote aandacht de figuur van de spin. Het dier had acht lange pooten, aan het einde voorzien van een soort van fijne klauwtjes en ieder van die klauwtjes had weer vijf vingers, op een na, die er zes had! Aan iedere vervalscher zou deze bijzonderheid stellig ontgaan en Weisz zeide dan ook onmiddellijk:

— Het is goed. Ge kunt gaan. Het bevel zal worden opgevolgd. Zijn de nummers drie en vijf gewaarschuwd?

— Zij zijn gewaarschuwd, Heer!

— En ge weet niet, waarover de samenkomst zal handelen?

— Ik weet het niet, ik ben slechts een slaaf.

— Hoe komt het, dat ik je nimmer onder de leden van onze bende gezien heb?

— Omdat ik uit een andere stad ben ge-

komen; gisteren eerst. De Slachter liet mij roepen.

Nog scherper nam Weisz den halfbloed op. Want hij wist nu dat hij met een zeer bijzonder, een scherpzinnig en moedig man te doen had. Nog maar heel zelden was het voorgekomen, dat de geheimzinnige stichter van het misdadigersgenootschap uit een andere stad hulpkrachten had doen aanrukken.

Voor het eerst misschien had zijn stem iets aarzelends toen hij hernam:

— Het gaat immers niet over mijn verdrijving van Coole?

— Ik weet het niet, Heer! antwoordde de halfbloed met dezelfde kalme stem. Hebt ge mij nog iets anders te zeggen?

— Niets antwoordde Weisz kortaf.

Zwijgend boog Pah Song, opnieuw bracht hij zijn gestrekte voorvingers naar voorhoofd en borst, en toen was hij op dezelfde vlugge en geluidloze wijze weer verdwenen.

Weisz en Ilse bleven nog eenigen tijd zwijgend zien naar de gesloten deur, en luisterden, maar vruchteloos, of zij de stappen van den geheimzinnigen boodschapper konden hooren.

Toen was Weisz zelf met een paar sluipende schreden bij de deur, rukte ze eensklaps open,

en keek in de gang, die vrij helder verlicht was, met een plafonnière. Er was niemand te zien.

Langzaam deed hij de deur weer dicht, met peinzenden blik en zeide:

— Vreemd! Wat kan hij ons hebben mee te deelen, en waarom juist met de nummers drie en vijf —

— Wij zullen het wel zien. Het bevel is duidelijk en moet worden opgevolgd.

— Maar waarom juist in den kelder van Li, dien ik nooit goed vertrouwd heb?

— Ook dat zal wel een goede reden hebben.

— En waarom moet ik jou meebrengen?

— Ook dat zal wel worden opgehelderd daarginds — misschien betreft het een opdracht, waarbij ik moet meehelpen, antwoordde Roode Ilse, een weinig ongeduldig. Waarom sta je in beraad? Was het teeken van de spin echt?

— Zonder een spoor van twijfel!

— Dan valt er ook niet te aarzelen en dan zou ik je ook den raad willen geven op den juiststen tijd aanwezig te zijn, want wie een bevel van den Slachter in den wind slaat, die heeft den langsten tijd geleefd.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

SLUIPMOORD.

Weisz begaf zich daarop naar zijn slaapkamer, waartoe hij de gang moest oversteken en ging daar zijn revolver halen, overtuigde zich dat het wapen geladen was, — want Karl Weisz was een zeer voorzichtig man, liet het in zijn zak glijden, en voegde zich bij Roode Ilse, die haar avondcape reeds had omgeworpen en hem met moeilijk verholten ongeduld wachtte, waarop hijzelf haastig zijn overjas aantrok, zijn glanzende cylinder opzette, en toen verlieten beiden haastig het huis, nadat de bediende verlof had gekregen, zich ter ruste te begeven.

De garage waarin hij zijn auto placht te stallen, bevond zich op nog geen drie minuten afstand en spoedig bevond zich het tweetal op weg naar de havenwijk.

En hier moest Weisz zijn wagen opnieuw naar een garage brengen, want de straten werden hier zoo bochtig, nauw en onberijdbaar, dat hij er zijn mooie limousine niet aan wilde wagen.

Onderweg had het tweetal bijna geen woord gewisseld.

De man zoowel als de vrouw waren ieder in hun eigen gedachten verdiept en vroegen zich tevergeefs af, wat men hun wei voor gewichtigs kon hebben mede te deelen, in den kelder onder het huis van Li Wang.

Voor de deur van de Kit stonden, toen ze daar aankwamen twee gedaanten, en de eerste beweging van Weisz was een bijna instinctmatige — de greep naar zijn revolver.

Toen mompelde hij, die twee gestalten begroetend met een handgebaar. — Zijt gij het Mellon en Carrey. Is het reeds tijd?

— Nog een paar minuten, antwoordde de twee aangesprokenden brommend.

— Heb je last gekregen, geld bij te steken? vroeg Mellon.

— Geld, herhaald Weisz verbaasd, welneen.

— Ik heb namiddag als penningmeester vijftiwintigduizend dollar moeten losmaken hernam Mellon nijdig. Het bevel was duidelijk genoeg. Zoo'n gele jakhals kwam het mij brengen, en die was voorzien van het kenteken van de Spin en het kwam van niemand

anders dan van — — van hem! Wat kan er aan de hand zijn?

— We zullen het wel zien! gaf Weisz ongeduldig ten antwoord. Ik heb Ilse moeten meebrengen, en daar begrijp ik ook niet veel van. Wat voor nut kan dat hebben?

— Een beetje hoffelijkheid zou U niet missaen, Charlie, zeide Ilse geprikkeld. Ik geloof dat ik voor de Spin al menig zaakje heb opgeknaapt, waaraan vele mannen niet eens aan zouden hebben durven beginnen.

— We moesten maar naar binnen gaan! stelde Carrey voor, die een geeuw onderdrukte. Het helpt niets of we hier al staan te blauwbekken. Maar ik moet zeggen dat ik mijn nieuwe functie niet bepaald met een rustig gemoed aanvang. Tusschen ons — ik zou het liefst niet persoonlijk in aanraking komen met — hem.

Vlak bij liet een kerktoren plotseling een galmenden, dreunende slag hooren, die lang bleef naklinken.

Toen trad Weisz op de deur toe, met zijn sleutelbos in de hand en tikte daarmee op een bijzondere wijze op het paneel.

Men moest het viertal verwachten, want onmiddellijk ging de deur open, Li Wang Tsu stak zijn gelen vossenkop om den hoek, en fluisterde, zoodra hij de vier personen herkend had:

— Kom maar binnen! Jullie worden verwacht.

De drie mannen en de vrouw traden binnen.

En in de gang, die zwart en kwalijk riekte, werden zij alle vier onverhoeds overvallen door een beklemmend gevoel van onzekerheid en vrees, zooals zij dat nimmer gekend hadden.

Li Wang liep voor hen uit, met zijn lantaren in de hoogte geheven en het licht wierp flakkerende schaduwen op zijn geelbronzen, onwegelijke gezicht.

Weisz stak onder het loopen de hand in zijn zak, en overtuigde zich voor de tweede maal dat zijn vingertop in het magazijn de uiteinden voelde van de koperen patroonhulzen, en daarop klapte hij het wapen in zijn zak weer dicht en voelde zich weer gerust.

Geen van de vier bandieten had met eenige mogelijkheid kunnen zeggen, waaraan dat gevoel van onrust was toe te schrijven en uit welke bestanddeelen het was samengesteld maar zij voelden de halve duisternis van de gang, de spookachtige schaduw van den Chinees op de vuilwitte muur, de stilte van het huis als een bedreiging.

Li Wang echter liep kalm verder, ging langs den gesloten deur van de kit die zij allen wel kenden, maar door het luik waren zij nog nooit gegaan, en een kort oogenblik bleven zij aarzelend staan, toen de Chinees het aan den ring oplichtte en voorzichtig tegen den muur deed steunen.

Maar toen Li Wang even kalm de treden begon af te dalen, toen volgden zij hem toch na een korte aarzeling en kwamen in den eersten, grooten kelder.

Wat later stonden zij voor den poortvormigen doorgang, die toegang gaf tot den tweeden, kleinen kelder, en waarboven met kalk de letter X geschilderd was.

Li Wang liet hen voorgaan, en zeide tot Weisz, die den kleinen stoet sloot:

— Wacht hier — hij komt — hij zal aanstonds onzichtbaar tot U spreken.

Het volgend oogenblik had hij de deur dicht geworpen en het viertal bevond zich in een volmaakte duisternis.

In zichzelf vloekend zocht Mellon naar een zaklantaren, maar juist toen hij ze zou aanknippen, klonk er een vreemd gerucht, alsof er iets omlaag gleed langs een houten glijbaan de twee deuren, die een der zijwanden bijna geheel innamen vlogen geheel open, een bundel licht drong uit den breeden, hellenden gang in den vunzigen kelder en tegelijkertijd klonk er een geluid alsof er aan een paar koffiemolens tegelijk werd gedraaid.

Ilse liet een vreeselijken kreet hooren, wierp zich plat op den morsigen vloer en riep uit:

— Verraad! We zijn er bij! In den val gelokt!

Nog altijd duurde het eigenaardige sissen voort en toen klonk er daarboven een zwaren vloek en een stem brulde woedend:

— Vervloekt! Wat beteekent dat? Er zitten geen patronen op de banden!

Er volgde een gehuil van woede en teleurstelling daarboven, maar daar beneden veranderde het tooneel eensklaps en de vier menschen, als ratten in den val opgesloten, maakten aanstonds gebruik van de zeldzame vergissing die daarboven scheen te hebben plaatsgegrepen.

Zij waren te zeer bekend met de gebruiken in de onderwereld, dan dat zij den aard van het tikkende geluid zooeven niet zouden hebben begrepen.

Er werd daar met mitrailleurs geschoten, en zij zouden reeds lang met kogels doorzeefd zijn, als men daarboven niet door een onbegrijpelijke vergeetachtigheid had nagelaten de patroonbanden eens goed na te zien, alvorens ze in de moordmachines te steken.

Weisz trok snel zijn revolver, draaide zich om, en schoot in den blinde naar omhoog, tegen de lichtstralen in, die uit de oplopende gang naar binnen drongen.

Op hetzelfde oogenblik kwamen er vijf, zes mannen — langs de hellende gang naar beneden stormen en toen schoot Weisz nogmaals op den voorsten kerel, die geen meter van hem verwijderd was en bijna tegelijkertijd uitte hij een kreet van woede, want de man scheen onkwetsbaar te zijn. Hij liep rustig door. Weisz schoot nog eens en nog eens, en toen klapte hij zijn wapen open, zich om niets meer bekommerend, schudde de patronen uit het magazijn in de kom van zijn linkerhand en zag dat zij geen kogels bevatte — de door de haan getroffen evenmin als de twee die hij nog had willen afvuren.

Toen wierp hij zich zonder een woord te zeggen, en na een groot knipmes uit zijn zak te hebben getrokken en geopend, op zijn tegenstander, die den stoet ontweek, en hem met een ploertendooder op het hoofd raakte.

— Maar schiet hem toch neer! schreeuwde een stem, die toebehoorde aan Derrick Coole, en de revolvers kwamen reeds te voorschijn, toen het plotseling stikdonker werd in den kelder.

Voor een zeer kort oogenblik klonken er rauwe kreten van woede, gehijg van worstelende personen, wilde vloeken — en toen werd aan dat alles een even onverwacht als zonderling einde gemaakt, want eerst klonk er een zacht knappend geluid, zooals men kan hooren, wanneer een leeg wijnglas op een marmeren tafelblad omvalt, onmiddellijk daarna een zwakke knal, toen vervulde een gele, verstikkende damp den kelder en allerwegen kon men het neerstorten hooren van logge lichamen, toebehoorende aan lieden, die het beheer over hun ledematen verloren hadden.

Zeker wel vijf minuten bleef het daarna volkomen stil, zoodat men kon wanen zich in een grafkelder te bevinden. Zeer langzaam trok de giftige gaswolk weg, door de breede, oplopende gang, en toen begonnen er een

paar vage lichtschijnsels te schijnen door die lichtgele wolk en de gestalten werden zichtbaar van een paar mannen, die behoedzaam naar beneden kwamen, ieder voorzien van een zaklantaren en het gelaat beschermd en verborgen achter een masker, dat eruitzag als een varkenssnuit.

Zij hadden nu den kelder bereikt, lieten het schijnsel van hun lampen spelen over den vloer en daar lagen, onbeweeglijk en in de zonderlingste houdingen de beide partijen, en Roode Ilse zou zeker woedend geweest zijn, als zij nu zichzelf eens had kunnen zien, want zij lag in een zonderlingen, niet zeer bevalligen kronkel met de knieën rustend op den grond en de handen naast het gebogen hoofd, alsof zij juist op het punt stond kopje te duikelen.

Een van de mannen knielde naast haar neer, en maakte met geoeffende, bekwame vingers het snoer parelen los, dat haar bianke hals versierde, en dat snoer verdween toen in een klein, versleten en ordinair handtaschje, dat nog andere kostbaarheden in zijn binnenste zou gaan bergen, want de man zette zijn tocht voort, stroopte hier een kostbare, diamanten ring van een vinger, trok daar een goed gevulde portefeuille uit een borstzak, en bevond zich tenslotte tegenover den roerlooze gedaante van Mellon, die hij op den rug wentelde.

In den zijzak van zijn overjas bleek een lederen taschje te zitten, dat met een sleutel was te sluiten, maar de man gaf zich niet zooveel moeite, sneed het taschje eenvoudig open met een vlijmscherp mes en haalde er een aantal bankbiljetten uit die hij vlug telde.

Het waren er vijftig, ieder van vijfhonderd dollar.

De man met het gasmasker voor knikte even, als iemand die een vermoeden bevestigd vindt, stak de biljetten weer in het opengesneden taschje en voegde dit bij de andere kostelijke dingen.

Het werd een ware razzia, vlug en toch zonder eenige overhaasting volbracht, door twee mannen die met dit werk door en door vertrouwd schenen te zijn.

De laatste persoon, die werd onderzocht was Li Wang Tsu.

Maar hij bieek volstrekt niets van waarde bijzich te dragen.

Een paar zilver stukjes in een zijzak van zijn zijden wambuis — en dat was alles.

Maar bij de onderzoeking kwam een kleine sleutelbos te voorschijn en die scheen de man met het gasmasker van voldoende waarde

te achten, om die in een van zijn eigen zakken te doen overgaan.

Hij richtte zich op, keek nog eens rond, klopte zijn metgezel op den schouder, en wenkte naar de gang, waardoor zij waren gekomen.

Beiden verlieten den kelder, en daar aan het andere uiteinde van de hellende gang passeerden zij de twee mitrailleurs die daar stonden opgesteld en waarin de nuttelooze banden nog staken, die wel degelijk patronen bevatten maar — helaas voor den aanvaller, — die waren eenvoudig van hout!

Dicht bij de plek waar de moordwapens stonden bevond zich een smalle deur, die niet den minsten weerstand bood, toen een der twee mannen den knop omdraaide.

Het volgende oogenblik stonden zij aan de andere kant van die deur, in een gang, slechts door het licht van hun eigen lantarens beschenen, en ontdeden zich vlug van de lastige en zware maskers, die zij opvouwd en in den zak staken.

En John Raffles en Charles Brand keken elkaar glimlachend en tevreden aan.

— Mij dunkt dat dat goed is afgelopen, begon Raffles zacht.

— Wij hebben zeker niet te klagen, en een enkel woord van hulde voor je doorzicht, Edward, is hier zeker op zijn plaats.

— Als hier gehuldigd moet worden, Brand, laat mij dan op mijn beurt een woord van lof mogen uiten voor jouw vlug begrip en je goocheltalenten! Alle respect voor de wijze waarop ge in het huis van Weisz, dus als het ware in het hol van den leeuw de scherpe patronen in zijn revolver door losse hebt vervangen.

— Maar laat mij dan het laatste woord hebben en mijn bewondering uitspreken voor jouw vermomming, Edward. Het is bijna om bang te worden zooals ge gelijkt op een echte Chinees en niet een van de prettigste om mee om te gaan. Een boeventronie, veroorloof mij dat ik het zeg!

— Dat aanvaard ik als een compliment, Brand. En nu genoeg geklapt. Het is tijd om te handelen.

— Handelen? herhaalde Brand verwonderd. Gaan wij dan nu niet aanstonds weg door de eerste de beste deur die maar openstaat?

— Dat heeft nog den tijd, Brand. Er is nog iets anders te doen. Ik weet nu wel zeker, dat Li Wang met zijn smokkelpraktijken en de winst uit zijn opiumkitten groot fortuin heeft verzameld en een deel daarvan zal zich wel hier in huis bevinden, want een recht-

geaarde Chinees heeft een hartgrondige afkeer van banken.

Brand smoorde een zucht.

Beter dan wie ook kende hij gansch den omvang van het gevaar, dat zij nu op zulk een gelukkige wijze te boven waren gekomen en het allerlieft zou hij nu maar vertrokken zijn, nadat de buit binnen was, die zeker zou zijn meegevallen.

Maar hij zeide niets, want hij wist maar al te goed, dat tegenwerpingen onder omstandigheden als deze, toch niet zouden baten.

Hij volgde Raffles dus op den voet, door de smalle, vochtige gang, die een boog beschreef en toen een voortzetting bleek te zijn van dezelfde gang, vanwaar men den groote kelder kon bereiken.

Hier stond Raffles stil en luisterde aandachtig.

En groote stilte heerschte alom.

Alles en iedereen scheen te slapen, in het oude, bouwvallige huis. Het was duidelijk dat alleen de moordenaars, die den sluipmoord op touw hadden gezet, gewaakt hadden.

Niemand anders was in het complot betrokken. Ook de vrouw, Irma Sandrino, schenen zij er buiten te hebben gelaten, want die bevond zich althans niet onder degenen die daar nu bedwelmd en roerloos in den kelder lagen, waaruit het gifgas langzaam wegtrok door de reten en kieren van deuren en muren.

En terwijl zij daar zoo stonden keek Brand zwijgend en vol bewondering naar Raffles, die op zulk een wonderbaarlijke wijze de rol van Pah Song, den halfbloed had gespeeld zoodanig, dat hij hem ternauwernood herkende. Het scheen zelfs alsof hij wel een kwart voet gekrompen was en smaller, magerder was geworden! Welk een wonder van vermommingskunst had hij hier voor de oogen!

Maar Raffles liet hem niet veel tijd tot overpeinzingen maar vatte hem bij den arm en zei zacht:

— Alles volkomen stil in het huis. Ik geloof zeker dat wij niet het minste gevaar loopen. De woning van Li Wang is vrij ver van de kit verwijderd en ook daar zal nu wel alles slapen. Kom vlug mede, wij mogen onzen James niet al te lang in ongerustheid over ons lot laten. Hij wacht ons met den wagen, op de aangeduide plek, vooruit!

Zij klommen door het vloerluik, lieten dit heel voorzichtig neer en gingen toen luisteren aan de deur van het vertrek, waar de slaven der opium thans op hun ruggen lagen en wondere droomen droomden — om straks des te

ruwer in de werkelijkheid te worden teruggeworpen, slapper, krachteloozer dan ooit.

Zij hoorden de ademhaling van eenige slapende lieden, en nu en dan een doffen, zwakken kreet, maar die verontrustte hen niet — iedere schuiver pleegt tijdens zijn hallucinaties zulke kreten uit te stooten, zonder wakker te worden.

Even voor de gang naar de straatdeur begon bevond zich een lage, gewelfde deur in de muur, schuin tegenover die, welke toegang gaf tot de kit.

Zonder een oogenblik te aarzelen ging Raffles dezen deur binnen en wenkte Raffles om hem te volgen.

Nog altijd verspreidde hunne zaklantarens voldoende licht, want geen enkele lamp scheen nog te branden in het huis der misdaad.

Een nieuwe gang strekte zich voor hen uit, en ongeveer op de helft daarvan begon een wenteltrap naar boven, die zij omzichtig beklommen.

Op het duistere partaal stonden zij weer stil om te luisteren, maar niet het minste gericht deed zich hooren.

Toen liet Raffles het schijnsel van zijn lantaren over den muur glijden tot het gevestigd bleef op een stevigen deur, die waarschijnlijk van heel wat later maaksel was dan heel het huis.

Die deur bleek goed op slot te zijn, maar Raffles haalde glimlachend de sleutelbos van Li Wang Tsu te voorschijn, en spoedig had hij den sleutel gevonden, die deze deur opende.

Nu stonden zij in een kamer, die er uitzag als een kantoor.

Er stond een ouderwetsch, buikig schrijfbureau in een hoek bij het eenige raam, in een tweeden hoek stond een brandkast met een veelbelovend uiterlijk, en volstrekt niet ouderwetsch, maar daarentegen van het laatste model, en verder was er nog een loketkast te vinden, en zelfs een nieuwerwetsche copieermachine!

— Mijnheer Li Wang Tsu is ongetwijfeld een schurk, fluisterde Raffles glimlachend maar hij is in ieder geval een ordelijke schurk! Bij hem is de misdaad gecontroleerd, geetiketeerd en netjes in vakjes verdeeld. Nu zullen wij eens even zien of die — — —

Plotseling zweeg hij en bleef in half gebukte houding op een meter afstand van de brandkast staan.

— Wat is er? vroeg Brand ongerust, zijn stem dempend.

— Hoorde je niets?

— Niets!

— Er werd ergens in het huis geloopt!
Het bleef even stil en toen hernam Brand
weer:

— Waarachtig — ge hebt gelijk. Wat be-
teekent dat? Er wordt geloopt, en door
meerdere personen. Menschen die haast hebben
naar het schijnt.

— Doof je lamp! fluisterde Raffles.

Het volgende oogenblik was het stikdonker
in de kamer.

Raffles sloop op zijn teenen naar het venster
en schoof het overgordijn een weinig terzijde
om op straat te kunnen zien.

Op hetzelfde oogenblik dat er een auto-
claxon toeterde liet hij het met een gebaar
van ongeduld weer vallen.

— Wat is er? vroeg Brand verschrikt.

— Politie! antwoordde Raffles laconiek,
van het raam wegtredend.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-
ringen van 14 kar goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK V.

MINNENIJD VAN EEN POLITIEMAN.

Brand stond een oogenblik als versuft.

— Politie ? Wat deed die hier ? Wat kwam zij hier zoeken ? Li Wang Tsu was immers een vriend van commissaris Brisbane ?

Dat men buiten het huis iets van den be-raamden sluipmoord of van de zeer zwakke ontploffing van den glazen gasbom zou hebben gehoord, kon gerust als uitgesloten worden beschouwd.

Was er verraad in het spel ? Ook dat kwam hen onmogelijk voor. Al degenen die de vier slachtoffers zouden helpen afmaken hadden ook inderdaad aan den lafhartigen aanslag mee-gedaan die alleen maar buiten hun toedoen mislukt was, zonder dat zij daar eenigen invloed op hadden kunnen uitoefenen.

Hij trachtte in de duisternis iets te onder-scheiden van het gelaat van Raffies, maar dat was hem volmaakt onmogelijk. Het zware wollen gordijn voor het raam sloot ook het zwakke lichtschijnsel, dat van de straat af kwam binnendringen, volkomen af.

Toen voelde hij zich bij een pols pakken, en door Raffles voor wie die duisternis geen bezwaar scheen te zijn om te zien, achter een gordijn van groen linnen trekken, dat een klein hokje bleek af te sluiten, dat geen andere meubelen had dan boeken, op planken aan de wanden.

In het eerst konden zij thans geen enkel gerucht meer hooren, maar na eenige oogen-blikken klonken de voetstappen opnieuw, luider nu en ook haastiger.

Het was niet te miskennen, de mannen die daar rondliepen, wie zij dan ook waren, kwamen naderbij.

En nu waren zij op het portaal, en zij konden zelfs de nauwelijks gedempte stem hooren van een aanvoerder, die ongeduldig sprak :

— Het is onzin om hem hier te willen zoeken. Wie zit er om half vier in den nacht in zijn werkkamer ?

— Maar de vrouw hebben wij voor de deur van zijn slaapkamer gevonden, waarom was hij er dan niet ? vroeg een andere stem. Zoeken maar, jongens. Ik durf niet zonder hem terug-komen bij den baas.

— En ik zeg je dat het louter gekkenwerk is om nu nog ruzie te gaan zoeken met Li Wang ! Nu, de chef moet het ook zelf weten. Vooruit dan maar. Wacht, ik zal nog even een kijkje nemen, voor alle zekerheid.

De deur van het kantoorvertrek werd ge-opend, en elk oogenblik verwachtten de twee mannen daar in hun schuilhoek, dat iemand de kamer zou binnengaan en dat gordijn opzij trekken.

Dat gebeurde evenwel niet, en de agent, die gesproken had en wiens zwaar geschoeide voeten zij duidelijk konden hooren, toen hij een paar stappen de kamer binnenkwam, ging weer heen zooals hij gekomen was.

De deur ging weer dicht, de voetstappen verwijderden zich, en de stilte trad opnieuw in.

— Wat heeft dat te beteekenen ? vroeg Brand verbaasd, toen zij weer in het eigenlijke kantoor stonden en Raffles zijn zaklantaren weer had aangeknipt.

— Ik wilde dat ik het wist, Brand. Maar dit staat wel vast, dat Brisbane plotseling zijn hand heeft afgetrokken van zijn vroegere be-schermeling, Li Wang Tsu, en ten tweede weten we, dat zij hier ergens een vrouw hebben aangetroffen, op een zeer gevaarlijke strate-gisch punt ! Wie die vrouw is kan ik natuurlijk onmogelijk vermoeden. Roode Ilse is het natuurlijk in geen geval. Die wordt in de eerste twee uren niet wakker, daarvoor was mijn gasmengseltje wel wat te sterk ! Ik denk zelfs dat zij morgen nog zullen slapen, zooals zij daar liggen.

— En als de agenten de uitgeschudde slacht-offers vinden, Edward. Wat zal er dan met ons gebeuren ?

— Die vraag kunnen wij het beste beant-woorden, Brand, door nu aanstonds te ver-trekken, want dan gebeurt er in het geheel niets. Ik ben er in het minst niet op gesteld, met mijn zakken vol bankbiljetten en andere dingen van waarde in aanraking te komen met de politie. Het zou mij leed doen, als al mijn moeite vruchteloos was geweest.

— Maar wat de politie met mogelijkheid hier hebben te zoeken ? Het was toch van

algemeene bekendheid, dat Li Wang Tsu een groot vriend was van Brisbane, die zich er dus wel voor zou hebben gewacht, een inval bij hem te doen, zonder hem te waarschuwen?

— Er moet iets gebeurd zijn, Brand, waardoor aan die vriendschap plotseling een einde is gekomen, zeide Raffles peinzend. Wie weet staat het in verband met — die vrouw daarbeneden. Ik weet dat onze Brisbane menigmaal connecties heeft gehad met dames uit de onderwereld, die het daglicht niet kunnen velen, evenmin als een nadere omschrijving. En het is vaker gezien, dat er eensklaps een ruw einde werd gemaakt aan de goede verstandhouding tusschen een hooggeplaatst politiemann en een racketeer of een kidnapper of een bootlegger, zoodra er een vrouw in het spel kwam. Wat het ook moge zijn — het staat vast dat de Chinees het verkorven heeft bij Brisbane.

— Laten wij in ieder geval maar maken dat wij vlug weggelopen, Edward, drong Brand aan. Het zou hoogst onaangenaam zijn, als die lieden daar beneden in den kelder plotseling eens tot bewustzijn kwamen, en gingen klappen

— Daarvoor bestaat geen vrees, Brand, tenzij de politie een kundig geneesheer heeft meegebracht, die onmiddellijk den aard van de bewusteloosheid doorgrondt en dan de geschikte geneesmiddelen toepast, die gering in aantal zijn. En dat zij een dokter hebben mee genomen, betwijfel ik — daarentegen geloof ik wel dat zij handboeien bij zich hebben. Wacht hier even, ik wil eens zien of de weg naar beneden vrij is.

Raffles sloop weg, zonder eenig gerucht te maken, en Brand bleef alleen achter in het duistere vertrek, totdat hij een flauw geritsel hoorde, vlak naast zich, en de bekende stem van Raffles fluisterde:

— Het zal minder gemakkelijk gaan dan ik hoopte. Dat de duivel dien Brisbane hale — hij heeft door het heele huis heen posten uitgezet. Ik geloof dat de agenten nu doende zijn, de kit leeg te halen, en degenen die daar worden aangetroffen in den grooten politieautobus te laden — en het zou mij volstrekt niets verwonderen als er onder die schuivers heel wat Amerikanen werden aangetroffen, blanken dus, — misschien wel dames uit de society, want het is ellendig om te moeten zeggen, maar het kwaad der bedwelmig door verdoovende middelen grijpt hoe langer hoe meer om zich heen. Vergetelheid zoeken de ongelukkigen, slechts vergetelheid!

— Maar hoe komen wij dan weg? vroeg Brand ongerust.

— Ik kan nog maar een middel vinden, dat uitkomst kan bieden, en dat middel voert ons over het dak naar het aangrenzende huis. Er is een zoogenaamde snijding tusschen, maar daar kunnen wij wel overheen springen. Het is trouwens de vraag niet of het kan — want het moet!

Brand zweeg.

Hij had die snijding al eens bestudeerd. Men kon het gerust een steeg noemen, en niet eens zoo smal — ruim twee en een halve meter!

Nu sprongen zoowel Raffles als hijzelf op het sportveld en na een behoorlijken aanloop over een gravelbaan heel gemakkelijk zes meter en meer, maar hier was geen aanloop, hier was alleen maar een schuin dak en vervolgens een smalle goot, wrak van ouderdom, en aan den anderen kant kwam men in een soort gelijken goot terecht!

Bovendien was het aangrenzende huis vrij wat lager.

Kortom, „het werd nekbrekerij” zooals Henderson, die er nog altijd met zijn wagen zou staan te wachten, het zou uitdrukken.

En keuze was er helaas niet, want als Raffles verklaarde dat de uitgangen langs den meer gebruikelijken weg versperd waren, dan was dat ook zoo.

Geweld zou er ook wel niet gebruikt kunnen worden, want als dat mogelijk was zou Raffles voor een doeltreffende vuistslag zeker niet terugdeinzen.

Brisbane bleek de zaken in het groot te hebben gedaan.

De overval werd door minstens vijftig of zestig agenten ten uitvoer gebracht.

De verbolgen hoofdcommissaris had blijkbaar eens willen toonen, wat het beteekende, als men zijn vriendschap en zijn bescherming verbeurde.

Brand stond hier nog over na te denken, toen hetzelfde flauwe geritsel van zoeven hem waarschuwde, dat Raffles weer naar het raam ging.

Ook hij hoorde nu eenig gerucht op straat.

Er klonk een schelle, brutale stem, die hem bekend voorkwam, en die hem vol spanning deed wachten, tot Raffles van het raam zou terugkeeren, waar hij nu voorzichtig doorkeek, na opnieuw het gordijn wat terzijde te hebben geschoven.

Het harde dichtwerpen van een autoportier klonk en ineens stond Raffles weer naast Brand en fluisterde hem toe:

— Terwijl het scherm hier gaat vallen, wordt er een tipje van een sluier opgelicht. Heb

je de stem niet herkend? De agenten brengen daar onze dierbare Irma Sandrino gevankelijk weg.

— Die was dus hier? zeide Brand in de grootste verbazing. Dan was zij dus de vrouw die daar beneden werd aangetroffen?

— Dat is nu niet langer twijfelachtig, Brand. Mij dunkt dat de zaak nu duidelijker wordt. Het is voor niemand een geheim, wie eenigszins thuis is in de onderwereld, dat die Irma een buitengewoon goede vriendin was van Brisbane. Denkelyk heeft iemand, die daar belang bij had, verraden, dat ook Li Wang Tsu zeer in de gunst stond bij deze dame, en toen waren de poppen natuurlijk aan het dansen! De banden tusschen politie en misdadigers mogen nog zoo sterk zijn — als liefde en jaloezie zich ermede bemoeien, worden de sterkste banden verscheurd!

— Dat zou een oplossing kunnen zijn, meende Brand. Maar waar wachten wij dan op om heen te gaan? Waarom blijven wij eigenlijk niet rustig in deze kamer, totdat alle agenten weer vertrokken zijn?

— Ik vrees dat ze niet allen zullen vertrekken, Brand. Er zal hier wel een sterke bewakingspost worden achtergelaten, tot het volop dag is, en bovendien kunnen elk oogenblik de bewusteloze menschen, in den kelder worden gevonden. Het moet al geschied zijn — ik hoor de agenten terugkomen, vlug, want nu begint de tijd te dringen!

Raffles knipte zijn lantaren weer aan, nam het armoedige valiesje op, dat voor een waarde van bijna vijftigduizend dollar aan geld en sieraden bevatte, wierp nog een laatste weemoedige, verlangende blik op de prachtige brandkast, en toen stond hij al in de gang, met Brand vlak achter zich, terwijl daarbeneden in het oude huis de voetstappen en de korte bevelen der agenten en hun aanvoerders klonken.

Raffles kende het huis door en door, en hij aarzelde dus geen oogenblik maar hij kende den goeden weg, die ook de kortste was, ijde met de lenigheid en de vlugheid van een berggeit een paar gangetjes door, over een paar steile trapjes, kwam op de vliering, trad op een dakluik toe, maakte een bout los, plaatste een kleine trap onder dat luikje, en bevond zich een paar seconden later op het dak, en vervolgens in de goot, die verraderlijk zwiepte.

Natuurlijk was de zaklantaren gedoofd en de beide mannen konden nu alleen maar zien, bij het vale spaarzame licht dat neerdaalde uit een hemel, die zich in het Oosten reeds

met een teeder rood begon te kleuren.

Zich vasthoudend aan den schuinen rand van het dakraam, boog Raffles zich een weinig voorover, teneinde in de steeg te kunnen zien.

Het slop zelf scheen verlaten, maar op den hoek, waar het uitmondde in de straat, bleek een agent op post te staan.

De hoogte van de verdieping bedroeg hier negen meter.

Het huis aan de overzijde van de steeg was ruim een meter lager en op zijn minst even oud.

En terwijl Raffles het bekeek, klonken de stappen binnenshuis steeds naderbij, de trappen krakten onder het geweld van vele voetstappen en de bevelende stammen kwamen dreigend steeds nader.

— Houd de tasch vast! beval Raffles vast. Ik zal de sprong het eerst wagen. Ik bemerk dat ze het heele huis doorzoeken.

— Is er geen andere uitweg? vroeg Brand wien het niet aan moed ontbrak, maar die toch even huiverde bij de gedachte over dien steeg heen te moeten springen in de duisternis, en in het ongewisse, of die oude goot aan de overzijde het wel zou houden.

— Dit is onze eenige uitweg, Brand. Zie zelf maar. Achter ons is een breede straat, van wel twaalf meter, links van ons een dergelijke, en rechts verrijst loodrecht de muur van een fabrieksgebouw — zoo hoog, dat je de dakrand niet eens kunt zien. Een soort van kleine wolkenkrabber! Voor ons is alleen de redding — tenzij je liever den agenten in de armen loopt en de partij gewonnen geeft.

— Geef hier die tasch! zeide Brand kortaf. Spring maar — ik zal je volgen.

Raffles doorboorde met zijn oogen de duisternis, volgde behoedzaam de wiebelende goot over een lengte van een meter, totdat hij een wat steviger steunpunt meende te hebben gevonden, ging onverschrokken op de rand van die goot staan, juist als een duiker op den uitersten rand van een springplank, boog zijn knieën en wierp zich onverschrokken voorover in de ruimte — en op hetzelfde oogenblik brak de looden goot eenvoudig af als glas.

Nog voor hij neerkwam gevoelde Raffles als bij instinct, dat zijn sprong niet ver genoeg was geweest.

Met het geraas van de neerstortende goot nog in zijn ooren, kwam hij terecht op de tegenoverliggende dakrand, wist die met een hand te grijpen, rukte de zinken goot, aangevreten door roest uit haar verband, maar zij bleef over een vrij groote langte intact totdat aan

den hoek van het dak, en werkte dus als een soort van reusachtig scharnier.

Op die wijze kwam Raffles weer drie meter lager terecht, kwakte tegen een regenpijp aan, wist die nog half te grijpen, en toen viel hij van een hoogte van een meter of vier op straat, en bijna tegelijkertijd zat er een zware, dikke agent bovenop hem, en hij weeklaagde, onmiddellijk in zijn rol van Chinees, met een keelstem en luidsissende stem:

— Wilt U opstaan, mijnheer de agent? Geloof U dat iemand die van een dak valt in staat is om weg te loopen? Ik heb werkelijk geen gewicht van driehonderd pond op mij noodig, om mij machteloos te maken! Ik geloof dat er een rib is gebroken en mijn voet is verstuikt.

De agent verhief zich van zijn ongemakkelijke zetel, trok den Chinees overeind, die dadelijk een erbarmelijk gehuil aanhief, hinkte, en zwaar op de arm van den agent leunde, die barsch zei:

— Je hebt niet anders gewild, gele aap! Ga mee — we kunnen jou vooral niet missen. Ik denk dat je heel wat te vertellen hebt over — den kelder in het huis van Li Wang, of niet?

— Weet niets, weet heelemaal niets! jammerde Raffles, met een van pijn heel natuurlijk verwrongen gezicht.

— Toch waar? Wat deed je dan op het dak? Naar de sterren kijken?

— Neen — zonsopgang, antwoordde de Chinees. Pah Song is dol op zonsopgangen.

— Ga dan maar mee, we hebben op het bureau van politie een pracht van een zonsopgang, speciaal voor Chineezen, spotte de agent, maar hij vatte Raffles toch bij den arm, om hem te steunen, ziende dat de ander bijna onmogelijk alleen kon loopen.

— Een mirakel zoo taai als die gele duivels

zijn. Van een dak vallen en dan nog kunnen liegen! Want je deed daarboven natuurlijk heel iets anders, Zoon van Beelzebub! Maar dat moeten ze op het bureau maar uit je halen! hier zoo jongens — die moet nog met het vrachtje mee! Is er nog plaats?

Zij waren in de straat aangekomen, waar een groote politiewagen stond, met een dubbele deur van achteren en met twee agenten op post bij dien eenigen ingang.

Men zag onduidelijk op de bodem van dien wagen een aantal lichamen keurig netjes naast elkaar liggen, met de hoofden onder de eene bank, en de voeten onder de tegenovergestelde juist als sardientjes in een blikje.

Een van de agenten had een blik naar binnen geworpen, zich bijlichtend met zijn krachtige lanternen en antwoordde:

— Op de bank is nog plaats in overvloed. Hij is niet geboeid, Lewis. Weet je dat?

— Maar hij kan geen vin verroeren, hij heeft zeker een poot gebroken hij is van het dak gevallen, en de duivel alleen weet, hoe het komt dat hij nog leeft! Instappen, gele broeder!

— Kan ik niet! weeklaagde Raffles. Arme Pah Song voet gebroken!

Kortberaden, en terwijl de rampzalige Chinees gilde als een gekeeld varken, tilde Lewis, de dikke agent, zijn gevangene op, en schoof hem in de politieauto, als een bakker het brood in de oven.

Twee mannen volgden, en die moesten zich languit op de banken leggen, teneinde de op den vloer uitgestrekte lichamen te vermijden.

Maar de arme Pah Song was slap in den voorsten hoek neergezakt en hij maakte het ritje naar het bureau van politie, terwijl niemand minder dan mijnheer Coole in persoon tot voetkussen aan zijn arme, gekneusde voeten strekte.

HOOFDSTUK VI.

EEN GESTOORD VERHOOR.

De rit duurde ternauwernood tien minuten. Raffles leed tamelijk veel pijn, maar een ongemerkt betasten van zijn ledematen had hem de overtuiging geschonken dat er niets gebroken was.

Misschien was een zijner ribben een weinig gekneusd, hij had een paar bloedend schaafwonden opgelopen, maar voor de rest was hij er wondergoed afgekomen, de hoogte van zijn val in aanmerking nemend.

Onder de rit had hij nagedacht over het lot van Brand.

Zou ook hij gearresteerd zijn? Wellicht niet! Want de patrouille wagen was de laatste politieauto die nog in de straat stond, voor het huis van Li Wang Tsu en er was nog plaats in overvloed geweest om ook Brand mee te voeren.

Het gaf hem een dankbaar en gelukkig gevoel, nu hij zijn trouwe vriend niet tegenover zich zag zitten.

De wagen was tamelijk helder verlicht door een plafonnière en Raffles nam de toestand eens op terwijl de auto snel voortreed.

Aan zijn voeten lagen zijn slachtoffers, diep in slaap, en dicht op elkaar geperst, acht mannen en een vrouw, en onder de mannen, was ook Li Wang Tsu. Hun gezichten waren als van marmer en men zou hen voor dood kunnen houden, maar Raffles wist wel beter. Hij tikte eens luchtig met het einde van zijn voet op het zware lichaam van Coole en mompelde zachtjes voor zich heen:

— Maar een enkel druppeltje van een zeker goedje dat ik bij me heb tusschen je lippen, gij schurkachtige Falstaff, en je zult ontwaken. Toen gingen zijn blikken naar de twee agenten, lui op de zijbanken uitgestrekt maar die sliepen niet — allesbehalve!

Aan hun houding kon hij zien, dat zij bij het minste verdachte teken van zijn kant zouden opspringen en zich op hem werpen.

Trouwens — zij hadden hun groote brownings niet eens weggeworpen of losgelaten, maar hielden ze in de hand, zooals overigens het voorschrift luidde.

De wanden van de auto waren van staal,

en de eenige uitgang was goed gesloten, niet alleen aan de binnenzijde, maar ook aan de buitenkant.

En hoewel Raffles niet geboeid was, zoo begreep hij toch maar al te wel, dat iedere poging, tijdens den rit te ontsnappen, van te voren tot mislukking gedoemd was.

Overigens — daar stond de auto al stil, en door de echo's door het aandraaien van de remmen gewekt, begreep Raffles, dat de wagen waarschijnlijk stilstond op een kleine binnenplaats.

De agenten grepen hem dadelijk weer vast, met moeite hun voeten tusschen de bewustelooze gevangenen op den vloer inwringend, de deur werd van buiten af geopend, en toen werd hij uit de wagen getrokken, op een tamelijk onzachte wijze, die hem met zijn sissende stem en in zijn gebroken taaltje deed mopperen en verwenschingen deed uiten.

Met opzet overdreef hij het hinken sterk, toen men hem door een stevige deur naar binnen bracht, in het goed verlicht politiebureau van de wijk, waar commissaris Al Brisbane den scepter zwaaide.

Vluchtig had hij een tweede, veel kleinere auto zien staan, en waarschijnlijk was die het, die Irma Sandrino had aangevoerd, en hij vond haar in de wachtkamer, onder de bewaking van twee stoere agenten, en hij wilde haar met een paar van zijn goedaardigste keelklanken begroeten, toen de dikke Lewis, die hem naar binnen had gebracht op barschen toon beval:

— Bek houden! Het is streng verboden dat gevangenen met elkaar praten.

— Maar waarom ben ik gevangen? jammerde Raffles. Pah Song heeft niets gedaan! Altijd braat en netjes geweest! Was alleen op het dak om de wasch uit te hangen! Pah Song beste waschbaas van de buurt.

— Houd nu je mond maar, gele aap! gromde Lewis ruw. Zeg dat alles strakjes aan den chef.

— Ik weet evenmin waarom ik hier ben als, Pah Song, zeide Irma, Lewis onbeschaamd aankijkend. Ik heb evenmin iets gedaan. De chef zal er spijt van hebben, dat is zeker.

Lewis stond een oogenblikje bedremmeld op zijn neus te kijken. Die mooie vrouw daar, rijzig en slank was een zeer goede vriendin van zijn opperste chef geweest. Misschien wist zij zich vrij te pleiten. Dan zou de vriendschap vernieuwd worden. Het leek dus gevaarlijk, die dame op dit oogenblik tot vijandin te maken.

Hij meende dus den goeden middenweg te kiezen door niet al te ruw op te merken :

— Ge weet wel dat het verboden is, Irma, om in deze kamer te spreken ! Strakjes kunt ge alles zeggen wat ge op den lever hebt — als ik me zoo mag uitdrukken. Maar de arrestanten mogen niet met elkaar praten. Dat is een regel van Meden en Perzen.

De vrouw haalde de schouders op.

Zij hield zich goed, maar Raffles zag heel duidelijk aan het lichte trillen van haar wimpers en aan de manier waarop zij haar kleine tandjes in haar bovenlip sloeg, dat zij zich alles behalve op haar gemak gevoelde.

Haar toestand was dan ook allesbehalve benijdenswaardig. Als Brisbane werkelijk de hand van haar aftrok dan zou haar positie hier in Chicago al spoedig onmogelijk worden. De vrouw had al heel wat op haar kerfstok, dat wist Raffles en als die misdrijven werkelijk vervolgd zouden worden, dan zou zij voor vele jaren de gevangenis ingaan.

Haar vrijheid berustte tot dusverre uitsluitend op haar goede verstandhouding, met Al Brisbane, den commissaris.

Kwam daar een einde aan, om welke redenen dan ook, dan was zij verloren !

De kamer stond al spoedig vol politieagenten die waarschijnlijk telefonisch waren gewaarschuwd.

Een enkele blik was voor Raffles voldoende om tot de slotsom te komen dat elke poging om uit deze kamer te ontsnappen van te voren tot mislukking was gedoemd.

Twee van de pootigste agenten hadden post gevat bij de deur, en zij waren goed gewapend. Behalve de revolvers in de holsters op hun heup hielden zij nog hun gummi knuppel omvat en het was de vraag, welk wapen het gevaarlijkste was.

Er was maar een enkele raam, en dat was zoo stevig van tralies voorzien, alsof het een eelraam was, ten overvloede echter, en alsof het mogelijk zou zijn, die tralies te verbreken, stond ook daar een tweetal agenten.

Toen keek Raffles eens naar de vrouw om. Irma Sandrino was dadelijk op een stoel neergevallen, en zij hield zich of zij zeer verontwaardigd en ongeduldig was.

Maar aan het trillen van haar lippen zag Raffles wel hoe groot haar angst was, voor hetgeen nu zou komen.

Zij was bleek, zelfs onder het laagje rose schmink, dat op haar wangen lag uitgespreid, en die bleekheid had een goeden grond, — het ging om haar vrijheid, misschien zelfs wel om haar leven.

In den grond van zijn hart echter bewonderde hij de houding van Irma, haar uiterlijke kalmte, en de brutaliteit, waarmede zij de agenten opnam.

Plotseling werd er een deur open geworpen en een schrijver verscheen op den drempel, die riep :

„Pah Song voorkomen, tegelijk met de vrouw ! —

— Dat moet zeker een slimme zet verbeelden van mijn vriend Brisbane, mompelde Raffles voor zich heen. Hij zal willen trachten, twee getuigen met elkaar in tegenspraak te brengen, een oude truc, die niet altijd op gaat.

Niet minder dan acht agenten omringden het tweetal, en voerden het naar een aangrenzend vertrek, groot en goed gemeubeld, het vertrek van den commissaris van politie.

Hier waren twee ramen, en ook die waren getralied, en zoo hoog van den grond dat zelfs een flink gebouwd man zich op de teenen zou moeten uitrekken, om met de vingers van de uitgestrekte hand het kozijn te bereiken.

En Raffles zuchtte eens. Ook hier was iedere kans om te ontsnappen, buitengesloten.

En het was maar een zwakke troost, toen hij de barsche stem van Brisbane hoorde zeggen :

— Wat moet die legermacht hier ? Zes van jullie kunnen wel weer inrukken, denkt ge soms, dat ik een halve compagnie noodig heb om mij te beschermen tegen een Chinees en een vrouw, Lewis en Brown kunnen hier blijven. De rest rukt in. —

Er speelde een flauwe glimlach om de lippen van Raffles bij het hooren van deze woorden.

Lewis en Brown, waren twee mannen, die in het vertrouwen van den commissaris, die zijn plichtsverzuim kenden, die hem daarbij terzijde stonden en zich eveneens lieten betalen voor hun verraad. Van de andere agenten was Brisbane niet zeker, en daarom had hij hen in onzekerheid wat de vrouw zou zeggen weggezonden.

Niet zoodra was de deur weer gesloten, of Brisbane wierp zich achterover in zijn gemakkelijke stoel, zijn blik werd duister, en hij kneep de dunnen lippen op elkaar, terwijl hij de vrouw

scherp opnam, en toen beet hij haar toe, met zijn gouden vulpotloos spelend:

— Dat is dus de dank voor hetgeen ik voor je gedaan heb, Irma! Mijn agenten treffen je om twee uur in den nacht aan in het huis van dien vervloekten gelen duivel, die mij sedert lang dwars zit — van Li Wang Tsu. Wat hebt ge daar op te zeggen.

Wat zou ik erop te zeggen hebben? antwoordde de vrouw schouderophalend ik deed zaken met hem, dat is alles.

— Zaken met een man die mijn vijand is, en dat om twee uur 's nachts, doet gij tegenwoordig Uw zaken in slaapkamers af, vroeg Brisbane scherp.

Een oogenblik flakkerden de blikken van de vrouw, en zij had blijkbaar moeite, haar toon te bedwingen. Haar stem klonk echter volmaakt rustig, toen zij ten antwoord gaf:

— Ik doe mijn zaken, waar mij dat het beste voorkomt. Ik ben niemand rekenschap daarover verschuldigd, en als je soms wilt doelen op onze vroegere betrekkingen — dan zeg ik nu en hier, dat ik daar een einde aan maak. Is dat duidelijk? Ik heb er genoeg van. Ik herneem mijn vrijheid, ik wil op eigen beenen staan en ik verwerp je bescherming!

Brisbane was verbleekt. En bij de deur schuifelde Lewis zenuwachtig met de voeten en wisselde tersluiks een blik met Brown.

Toen begon Brisbane afgemeten:

— Daar zou je wel eens berouw van kunnen hebben Irma. Een vrouw in jouw omstandigheden, doet verkeerd, zich een man als ik ben tot vijand te maken. Ik zou mij er maar eens op beraden. Heb je er wel eens over nagedacht, dat ik je op dit oogenblik in de gevangenis zou kunnen laten zetten.

— Neen, aan zoo iets krankzinnigs verspil ik mijn gedachten niet, antwoordde de vrouw rustig, hem met haar nachtzwarte oogen vlak in het gezicht ziende.

— Je denk toch niet, dat iets mij daarvan zou kunnen weerhouden, vroeg Brisbane, de vuisten ballend.

— Ja, dat denk ik inderdaad, antwoordde Irma. Er kon wel eens iemand bestaan, nog hooger dan een commissaris van politie, die het je zou kunnen beletten. Een waren naam kent niemand — maar zijn onderdanen, noemen hem Den Slachter.

Raffles kreeg den stilligen indruk dat de vrouw op goed geluk maar iets zeide maar hij zag tevens, dat de slag, in het wilde toegebracht doel moest hebben getroffen, want Brisbane werd bleek als een doek, en zijn gelaat

kreeg een schrikaanjagende uitdrukking.

Maar voor hij nog iets had kunnen zeggen, ratelde de telefoon op zijn schrijftafel.

Hij nam het toestel ter hand, en Raffles hoorde hem in toenemende verbazing afgebroken zinnen uiten:

— In den kelder? — Ook de Chinees? — Waar zijn dan nu al die menschen? — Neen laat hen voorloopig maar in het gasthuis. — Dan moet de dokter zijn best maar doen, om hen weer bij te brengen. — — —

Brisbane luisterde nog eenigen tijd, en toen gingen zijn groenige oogen langzaam naar Raffles, en bleven op hem gehecht, totdat hij het toestel weer weglegde.

Hij begon langzaam te spreken, zich tot Raffles wendend:

— Gij zijt Pah Song?

— Ja, Uw Edelheid, antwoordde Raffles met een diepe buiging, en zoo onderdanig hij maar kon.

— Ge weet, waarom ik mijn mannen van nacht een overval liet doen, in het huis van Li Wang Tsy?

— Ik weet niets, Uw Edelheid.

— Neen, jullie Chineezen weet nooit iets hernam Brisbane spottend. Die overval had plaats, omdat Li Wang gelegenheid geeft tot schuiven en hij ook opium smokkelt, jij bent toch een vriend van hem?

— Weinig, Uw Edelheid — antwoordde Raffles.

— Ze berichten mij zoeven dat er in den geheelen kelder op den opium kit van Li Wang, acht mannen en een vrouw zijn gevonden allen bewusteloos, waarschijnlijk bedwelmd met een of ander gas. Die lieden waren, hetgeen onomstootelijk vast staat, allen voorzien van geld en van juweelen, en van dat alles hebben mijn agenten, niets op hen terug gevonden. Gij zijt achterhaald toen gij den vlucht wildet nemen over het dak, en nu kort en goed — wat weet gij van die zonderlinge zaak in den kelder?

— Ik weet niets, Uw Edelheid, antwoordde Raffles nederig.

De wenkbrauwen van Brisbane trokken zich samen, en zijn oogen kregen een gluipe-rigen, loerenden uitdrukking.

Er was iets dierlijks gekomen in zijn breed, wasachtig bleek gezicht, dat een minder moedig man dan Raffles schrik zou hebben ingeboezemd.

Hij had den mond reeds geopend om iets te zeggen, toen er op de gangdeur werd geklopt.

Brisbane maakte een gebaar van ongeduld en zeide op gedempten maar heftigen toon: — Ik kan nu niet gestoord worden — Stuur die lasposten weg, Lewis.

De agent opende de deur en toen ze op een handbreed geopend was, kwam er door de kier een verschrikkelijke, buitengewoon groote vuist te voorschijn, die met de snelheid en de kraecht van een klein locomotief, Lewis tegen de kaak trof, zoodat de dikke agent zonder een klap te geven als een zoutzak langs de deurpost omlaag gleed, en roerloos bleef liggen.

Het kostte eenige moeite aan den man, die nog in den gang stond, de deur nog verder open te krijgen, want Lewis lag er juist voor, maar hij kreeg hulp van een tweeden man, en het volgende oogenblik stapten er twee agenten, de kamer binnen, over het lichaam van Lewis heen, en de laatste sloot vlug en zonder leven te maken de deur weer.

Het mocht tot zijn eer verklaard worden, dat Brown, alles in het werk stelde om zijn makker te helpen, toen hij eenmaal de situatie doorzag, maar het noodlot wilde, dat hij dat een weinig te laat deed.

Hij sloeg met zijn knuppel, doldriest naar den agent die het eerst was binnengetreten, een waren reus, maar die lachte maar eens,

nam hem den knuppel met een korten ruk af, en gaf er hem een tik mee op het hoofd en hiernede was de rol van Brown uitgespeeld en hij vleide zich naast zijn makker neer alsof hij hem wilde troosten.

Dit alles had ternauwernood een seconde geduurd, en het moet gezegd worden dat Brisbane alles deed wat mogelijk was om zich dien korten tijd ten nutte te maken.

Hij rukte een lade van zijn schrijfbureau, maar voor hij den revolver die daar in lag nog had kunnen aanraken, doemde de kleinste der twee agenten hem tot roerloosheid door de dreiging van zijn eigen wapen, en scherp sissend klonk zijn bevel:

— Schuif die lade weer dicht Brisbane, als ge niet wilt, dat de trekker overgaat.

En Brisbane schoof langzaam met een uitdrukking als van een gesarde tijger op zijn vaalbleek gezicht de lade weer dicht.

Wat de vrouw betreft — een kort oogenblik had het geschenen, alsof zij naar de deur wilde snellen om te vluchten.

Toen bedacht ze zich, glimlachte, ging weer op den stoel zitten, en zei zacht tot Raffles, hem strak aanziende:

— Knap gedaan — voor een Chinees. —

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a verpakt bij o.s. sigarettenmerken:

NORTH STATE
GOLD DOLLAR
CLIX

CLYSMA No 30
MAVRIDES R.
PIRATE

ENZ.

HOOFDSTUK VII.

HET ROODE LICHTSEIN.

Het bleef een kort oogenblik doodstil in het groote vertrek; het was alsof allen luisterden, maar waarschijnlijk om verschillende beweegredenen.

Op de gang echter bleef alles stil. Het was duidelijk, dat niemand iets bijzonders had vernomen, daar in de wachtzaal der agenten.

De jongste en de kleinste der twee agenten in wien de lezer waarschijnlijk reeds Brand herkend heeft, was bij de schrijftafel blijven staan en hield Brisbane scherp in het oog, nog altijd met zijn revolver tot schieten gereed, terwijl Henderson voor alle zekerheid de vrouw bewaakte.

Eindelijk vond Brisbane de kracht om op schorren toon te fluisteren: — Wat beteekent dat, wat wilt ge van mij?

— De tweede vraag is van meer beteekenis dan de eerste, mijnheer Brisbane antwoordde Raffles glimlachend, daarom zal ik die maar het eerst beantwoorden. Wij willen hier weg, dat moest u toch wel duidelijk zijn. En die dame kan natuurlijk met ons mee gaan, mits ze het ons niet te lastig maakt.

— Ik beloof volmaakte onderwerping, antwoorde Irma, kalm opstaand van haar stoel. Ik heb niet de minste lust om hier te blijven, want ik weet, wat mij hier wacht. Veel goeds is het zeker niet. Neem mij maar mee — ik wil van nacht nog uit Chicago vertrekken.

— Maar niet met Li Wang — die is in mijn macht — zeide Brisbane wraakzuchtig — en dat zeg ik je, Irma, dat ik mij bloedig op hem zal wreken, nu jij me ontsnapt. En die twee schurken, die zich hebben gestoken in het uniform van een agent, die zal ik ook nog eens hun grap van dezen nacht inpeperen.

— Als ik U was, zou ik den dag niet prijzen voor den avond! mijnheer Brisbane zeide Raffles koeltjes; wij zijn namelijk nog niet van elkaar af. Gij hebt hier zeker wel geld?

— Zoo, dat is dus de zaak, zeide Brisbane

op schamperen toon, bankroovers niet waar? Bandieten!

— Dat is een heel leelijk woord, mijnheer Brisbane, dat wij werkelijk niet verdienen, hernam Raffles met een korten lach. Het is waar, dat wij menig maal iemand van zijn geld berooven, maar dan heeft hij het er meestal ook naar gemaakt. Ik houdt U bij voorbeeld vergeef mij mijn openhartigheid voor een van de grootste schelmen, die ooit een uniform hebben gedragen, zoo niet erger. Liederen zooals gij Mijnheer, Brisbane, zijn de pest onzer maatschappij, en als ik hier iets te zeggen, in dit dit rijke en toch arme land, dan liet ik U en Uws gelijken geeselen en brandmerken! Meestal sta ik lijnrecht tegenover de politie — en dat is niet zoo erg zoolang men met gentlemen te doen heeft, het wordt al onaangenaam indien men schurken, zooals gij er een zijt tegenover zich krijgt.

Irma had met opeengeklemden lippen toegeluisterd, en nu vroeg zij, met iets van angst in haar stem:

— Wie zijt ge, dat ge dit alles durft zeggen tot hem?

— Ik vrees niemand, Madam, behalve de Almacht, die het lot van ons, arme menschen bestuurt, antwoordde Raffles ernstig. En wie ik ben? Daarop zal ik U nu geen antwoord geven.

En Raffles wilde nog iets zeggen, toen zijn blik viel op een vrij groot schilderij daar recht tegenover het schrijfbureau, boven de deur was opgehangen.

Eigenlijk zag hij dat schilderij niet zelf, maar een weerkaatsing ervan in een kleine spiegel onder de beide ramen opgehangen, en het was louter toeval dat zijn blik op dien spiegel viel.

Het schilderij stelde een wild bewogen zee voor met een schip in nood, in den linker bovenhoek en in den rechter benedenhoek een

vuurtoren aan welks voet de branding kookte.

En nu was zijn aandacht daarop getrokken, doordat het vuurtorenlicht eensklaps was beginnen te flakkeren, als dat van een echten lantaarn!

Met een enkelen sprong was Raffles bij Brisbane, juist toen deze de hand uitstak naar een knopje, dat er uitzag als een onschuldig schakelaartje voor electrisch licht

— Je wilt dat lichtsein, wel gaarne afzetten, nietwaar? vroeg hij dreigend, maar ik ben veel te nieuwsgierig, als hij ook maar een vinger-top verroert dan schiet ge. Dat sein neem ik wel voor mijn rekening.

En terwijl Brisbane grasgroen, en met een uitdrukking van machteloze haat in zijn roofdierogen achterover in zijn stoel zank, volgde hij aandachtig het knippen van dat lichtoog, daar boven in dat schilderij, met lange en korte tusschenpoozen.

Morse teekens, mompelde hij na eenige oogenblikken. Heel schrander bedacht! Welzoo, dat is dus pudels kern, om met Faust te spreken. Een heel belangwekkende ontdekking.

Het licht doofde. Het sein scheen zijn plicht te hebben voldaan, en Raffles keek snel even naar de vrouw.

Aan de uitdrukking van haar gelaat kon hij duidelijk zien, dat zij even verbaasd was geweest als hij zelf.

Dat was dus blijkbaar een spelletje dat de misdadige commissaris van politie speelde, als hij geheel alleen was, of althans niet in gezelschap van zijn voormaligen hartsvriendin.

En de beteekenis van dien morse seinen scheen zij ook niet te hebben begrepen.

Raffles scheen een oogenblik in beraad te staan.

Toen beval hij kortaf, zich tot den reus wendend.

— Bind en knevelt hem, James! Ik zal intusschen op de vrouw passen.

— Wees voorzichtig, drijf het spel niet te ver, waarschuwde Irma op zachten toon, wat hebt ge met hem voor?

— Bekommer U daar niet om, antwoordde Raffles op kouden toon. Ik weet wat mij te doen staat. En pas op, dat gij geen geluid geeft, of het zou U berouwen.

De reus trad op Brisbane toe, maar juist op het oogenblik dat hij zijn geweldige handen naar den commissaris uitstrekke, drukte deze zijn beide knieën snel als de gedachte tegen de rand van het tafelblad, en zette zich toen als het ware af zoodat hij met zijn stoel verwonderlijk vlug achteruit gleed, en op een

raadselachtige wijze dwars door den muur scheen te verdwijnen.

Op hetzelfde oogenblik was een groot stuk van het tafelblad met een paar dingen die erop lagen bliksemsnel overeind geklapt, en Brand was zoo verstandig niet eens zijn revolver af te schieten want zij zag tijdig genoeg, dat dit tafelblad van staal was, en dat zijn kogel er op zou zijn afgeschompt.

Het was alles zoo vlug in het werk gegaan, dat de reus nog verbluft stond te kijken, met zijn beide reusachtige handen uitgestrekt, als iemand die een bal wil opvangen, toen Raffles haastig fluisterde:

— Doe maar geen moeite meer, James, dit schijnt een soort van muizeval te zijn. Wij zullen verstandig doen, als we maken dat we weg komen.

— Kom dan maar mee, ik weet hier den weg, fluisterde Irma, ik weet een zijgang naar een deur die op de binnen plaats uitkomt. Van dien deur bezit ik nog een sleutel.

— Madame, viel Raffles haar in de rede. A. propos, weet ge of Brisbane hier geld bewaarde.

— Dat deed hij! Maar ik zou U raden, niet aan zijn bureau te raken, want dat heeft nog andere geheimen dan dien klep, waarachter hij zich kon verbergen, en die geheimen zijn zeer gevaarlijk voor hem die deze niet kent.

— Dan zal het voor een andere keer zijn, besloot Raffles. Vooruit dan maar!

Henderson trok de lichamen van de beide nog steeds bewusteloze agenten ter zijde, zoodat de deur vrij was. Een en oogenblik later stond het viertal in de halfduistere gang.

De vrouw had Raffles bij de hand gevat en trok hem haastig met zich mee, een zijgang in, aan het einde afgesloten door een stevigen deur.

Zij maakte een sleutel los van een fijn gouden kettingje, dat om haar hals bevestigd was, en welke sleutel onder haar kleederen verborgen was geweest, en opende daarmede de deur, als iemand die het vaker gedaan heeft.

Zij opende ze heel voorzichtig, stak het hoofd door de deurkier, keek de vrij slecht verlichte binnenplaats rond en zeide toen heel zacht:

— Wij moeten het erop wagen. Ik zie daar twee agenten daar buiten, bij de deur die wij voorbij moeten.

— Wij hebben geen andere keus, fluisterde Raffles terug. Vooruit dus, vóór Brisbane alarm heeft kunnen maken. Die twee agenten zullen ons niet tegenhouden.

Vlug ging het viertal de binnenplaats over,

maar zij werden al gezien, lang voor zij de deur naar de vrijheid hadden bereikt.

Een van de agenten verhief zijn stem en vroeg barsch:

— Wat moet dat? Wat zoeken jullie hier? Deze uitgang mag niet gebruikt worden. Wel, bij mijn arme ziel. Het is dien Satansche Chinees.

Maak alarm Jack.

Hij zelf kon het niet meer doen, want een oogenblik later mat hij den harden betonnen vloer van de binnenplaats, neergeveld door een bliksemsnelle vuistslag van Raffles.

Maar reeds had de tweede agent zijn fluitje aan den mond gebracht en snerpnd klonk het waarschuwingsein door den nacht.

Maar door te fluiten verloor hij enkele kostbare seconden, alvorens hij zijn revolver kon trekken, en Henderson gaf hem geen tijd, zich te herstellen. Hij slingerde den man terzijde, ver van de deur en rukte ze open, terwijl aan de andere zijde van de binnenplaats reeds de haastige voetstappen klonken der toesnellende politiemannen.

Aan den rand van het trottoir, in de zijstraat, stond een auto, met een agent achter het stuurwiel en draaienden motor.

Neem de plaats van dien man in, James! beval Raffles kort.

Maar op hetzelfde oogenblik, dat de drie mannen en de vrouw het breede trottoir in wilden ren overstaken, rukte een man, dien Raffles niet herkende, daar hij hem slechts op den rug zag, het portier open.

Voor de agent echter had kunnen inschakelen had de geweldige hand van Henderson hem reeds in den nek gevat en hem van zijn plaats gesleurd met niet meer moeite dan alsof de man een klein hondje ware geweest.

Tezelfdertijd dat de reus de plaats van den agent innam, drongen Raffles, Brand en Irma de auto binnen, terwijl de eersten der hen achtervolgende agenten juist de deur hadden bereikt, nog steeds niet wetend wat dit alarm te beduiden had.

De man die zich reeds binnen bevond, slaakte een woesten vloek, en strekte de hand uit naar de kruk van het tweede portier, toen Raffles met een luiden lach uitriep, een hand van staal om den uitgestrekte arm kneliend:

— Maar dat is een alleraangenaamste ontmoeting, mijn waarde heer Brisbane! Wie had dat kunnen denken? Gij wildet ons dus verlaten, en uw bureau in den steek laten? Maar dat is waar ook — het lichtsein! Gij volgt een bevel op, niet waar? Neen — laat die

grappen of het zou u berouwen! Neem hem zijn wapen af, Charles!

Reeds schoot de wagen met vaart vooruit.

Terwijl Brand met rappe vingers en geoeffend tastvermogen den doodsbleeken commissaris zijn browning ontnam, bukte Raffles zich naar voren, tot zijn mond bij de ronde opening in de voorruit was, en riep Henderson toe:

— Onze eigen auto is zeker niet ver hier vandaan? Rijdt er eerst heen, vlug! Je hebt zeker — het bewuste in den wagen achter moeten laten, Charles?

— Dat was onvermijdelijk! Onze gewone kleeren zijn er ook in — maar de wagen is goed verzekerd, en kan niet van zijn plaats bewogen worden!

— Goed zoo! Dan zult ge onze auto aanstonds overnemen en naar het huis rijden dat je bekend is. Neem deze dame bij je. Ik heb met mijnheer Brisbane enkele woorden te wisselen. Zeg Henderson hoe hij rijden moet. Hier zijn we er al!

Inderdaad hield de politieauto, die razend snel, op gevaar van te kantelen, eenige hoeken was omgesneld, stil naast Raffles' wagen, die in een breede, stille straat te wachten stond.

Brand opende het portier, hielp de vrouw uitstappen, sprak op zachten toon enkele woorden tot Henderson die begrijpend knikte en nam plaats achter het wiel van den grooten, gesloten wagen, na Irma te hebben doen instappen.

Met een vlugge handbeweging liet hij vervolgens van zijn bestuurdersplaats af ijzeren rolluikjes voor de portieren zakken, zoodat het voor de vrouw onmogelijk was, den weg waar te nemen dien hij zou volgen.

Het volgend oogenblik schoot de wagen voorwaarts en Henderson zette den politieauto weder in beweging.

— Zoo, en nu zullen wij eens praten, mijnheer Brisbane, begon Raffles op ernstigen toon, zijn revolver richtend op de borst van den commissaris. Wij hebben omstreeks een half uur den tijd want... ik woon tamelijk ver uit de buurt van uw bureau. Ik zal mijzelf niet vermoeien met u verwijten te doen, u te wijzen op uw schandelijk plichtsverzuim, het zou mij toch niet baten, want gij zijt een geboren misdadiger, en ik vraag mijzelf af, op welke wijze gij bij het politiecorps zijt gekomen. Ik laat dit alles daar en stel u op den man af de vraag: in welke relatie staat gij tot den Slachter?

Brisbane verbleekte op een vreeselijke wijze maar gaf geen antwoord. Er was moord in de half

dicht geknepen oogen waarmede bij Raffles bezag.

Nauwelijks was zijn heesche stem verstaanbaar, toen hij antwoordde, met een poging om driest te zijn, ten antwoord gaf:

— Ik weet niet wat gij daarmede bedoelt, Pah-Song. Nooit hoorde ik dien naam, die voorzeker een bijnaam is.

— Ja, het is de bijnaam van een der gevaarlijkste, want nog onbekende bandieten die deze stad telt — en dat wil heel wat zeggen. En voorts weet gij wel degelijk wat ik bedoelde met mijn vraag, Brisbane!

Raffles had zijn stem verheven, die nu dreigend en luid weerklonk in de snel voortrijdende auto. De ander als het ware doorborend met zijn staalgrijze oogen, vervolgde hij:

— Ik werp mijn masker af — doet gij insgelijks, ellendeling! Ik ben niet Pa-Song, en toen ik mij gisteren bij je wist binnen te dringen, toen deed ik dat onder een vermomming — ik ben geen Chinees — ik ben een Brit — John Raffles is mijn naam. Gij siddert? Wel moogt gij dit doen, schoft, verrader van heel een stad die op je vertrouwt! Raffles was het, die gisteren toegang tot uw woning wist te krijgen en daar zekere been schuffjes vond, goed verborgen, dat is waar, die een zonderling licht werpen op uwe verbintenissen met dien geheimzinnigen aanvoerder, die, achter de schermen goed verborgen, de Bende van den Gouden Spin leidt en overheerscht! Kort en tijd waande ik nog, dat gij wellicht bij toeval die teekenen in je huis hadt thans weet ik beter: gij zijt zijn slaaf, zijn adjudant! En nu nogmaals — wat weet gij van hem, waar verblijft hij, hoe is zijn ware naam?

Weer zwijgen. Brisbane haalde moeilijk adem, bijna stikkend van dulle woede en machteloze haat.

Hortend bracht hij er ten slotte uit:

— Ik weet het niet, zeg ik je. Die beenen amuletten moeten bij toeval, door iemand die mij kwaad gezind is, in mijn woning zijn gebracht. Ik ontken dat ik iets met met den Slachter te maken heb. Niets heb ik met hem en met zijn bende van doen! Het roode sein in je werkvertrek melde je het volgende in Morse-teekens: „Bevel van den Slachter. Begeef je zoo spoedig mogelijk na ontvangst van dit bevel naar de bekende plek, waar je belangrijke mededeelingen zullen worden gedaan op de gebruikelijke wijze, Nummer 77.” Wat hebt gij daar op te zeggen?

— Dit! gilde Brisbane, uitzinnig van woeste haat.

Met een onverwachte beweging greep hij met beide handen naar den arm van Raffles, die het vuurwapen opgeheven hield.

Tegelijkertijd wierp hij zich met zijn volle gewicht voorwaarts, tegen de borst van den man die hem zijn naam zoeven had genoemd — dien geduchten naam, gevreesd in vijf werelddeelen.

Om zich beter te kunnen verdedigen, liet Raffles het wapen los, dat kletterend op den vloer van den wagen viel.

Maar de schok deed de revolver afgaan, een scherpe knal klonk, Brisbane slaakte een vreemde zucht en gleed. Raffles loslatend, langs de bank neer.

De kogel was het door het hart gegaan — het Lot had gesproken.

Verschrikt had Henderson geremd, maar Raffles riep hem door de ronde opening toe:

— Rijdt voort! Houdt stil bij den kruisweg!

Raffles bukte zich over den misdadigen commissaris heen, maar een enkele blik schonk hem de overtuiging, dat hier geen menschelijke hulp meer kon baten.

Tien minuten later stond de auto stil op een geheel verlaten kruispunt van wegen, buiten de reuzenstad.

Bijna tegelijk met Henderson verschenen Brand en Irma aan het portier van Raffles' wagen en vroegen ontsteld:

— Waarom houden wij hier stil — wat is er gebeurd?

Raffles wees op het roerlooze lichaam, en antwoordde ernstig:

— Een hogere macht heeft den verrader gevonnist — hij overviel mij maar de vallende revolver ging af en de kogel trof hem doodlijk. Help mij!

— Wat moeten wij doen? vroeg Brand, onder den indruk van dezen vreeselijken dood.

— Wij zullen hem hier neerleggen, antwoordde Raffles koud. En dan telefonisch een Ongevallenpost waarschuwen.

— En — heeft hij iets losgelaten? vroeg Brand zacht. Bekende hij dat hij betrekkingen onderhield met den Slachter?

— Neen! antwoordde Raffles stroef. Maar dit zweer ik — deze stad verlaat ik niet, voor ik zijn geheim doorgrond heb!

— En — ik? vroeg Irma den arm van Raffles grijpend.

Even nam Raffles haar op met een ijsig-kouden blik. Toen sprak hij:

— Gij kunt gaan waarheen gij verkiest, madame. Ik kan en wil mij niet verder met

u bemoeien. Tracht een ander en beter mensch te worden, zou ik u willen aanraden — als ik kon hopen dat mijn raad iets uitwerkte. Zooals het is, kan ik u slechts zeggen: adieu! De politieauto is tot uw dienst — rijdt er mede tot het naaste station en ga met den eersten van hier. Of denkt gij hier veilig te kunnen blijven na alles wat er geschied is?

De vrouw wierp Raffles een duisteren blik toe en antwoordde:

— Als ik hier bleef, kon ik evengoed zelf-

moord plegen. Vaarwel!

Zij ging vlug achter het stuurwiel van de politieauto zitten, die haar wie weet hoe vaak in gezelschap van haar dooden vriend van weeer naar plaatsen van vermaak had gereden.

Eenige seconden later was de wagen uit het gezicht en Raffles zeide, nadat Henderson en Brand het lijk terzijde van den weg hadden neergelegd:

— Komt, vrienden — het spel is uit.... voorloopig althans!

De volgende aflevering bevat:

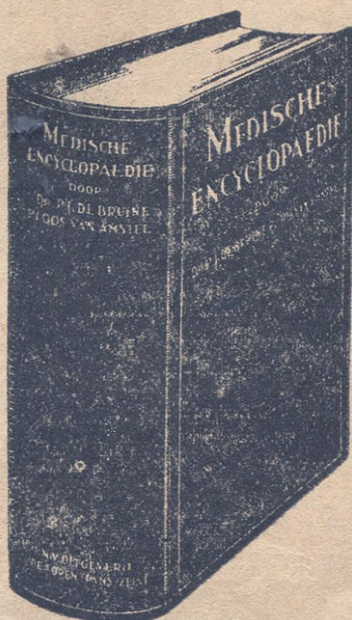
Het avontuur van den bariton.

2e druk De vele aanvragen maakten noodig een 2e druk

Medische Encyclopaedie

voor gezin en verpleging, samengesteld door
Dr. P. J. DE BRUÏNE PLOOS VAN AMSTEL, Arts te Amsterdam
met medewerking van Dr. HOLT, R. K. Vrouwenarts, Doorn.

Ruim 500 pagina's in kloeke duidelijke letter op uitstekend houtvrij papier, 8 fraaie gekleurde platen, benevens een aantal zwarte op kunstdrukpapier.

Formaat van het werk 25 x 17 c.M.

Compleet, gebonden in prachtband, slechts fl. 4.50. Ieder die iets weten wil over bloedarmoede - bloeddruk - blaascatarrah - kleurenblindheid - angina - maagkramp - kanker - kinkhoest - reumatiek - spataderen - suikerziekte - slapeloosheid - zwangerschap - zenuwziekte - schurft - spit - tuberculose, of wat dan ook, kan nu gemakkelijk inlichtingen krijgen. Deze

Medische Encyclopaedie

voor ieder gezin bevat ruim 2000 onderwerpen, beschrijft alle ziekten en de nieuwste geneesmethoden. Naar de allerlaatste gegevens is dit werk geheel nieuw opgebouwd en gemakkelijk leesbaar geschreven door den bekenden Amsterdamschen huisarts

Dr. P. J. de Bruïne Ploos van Amstel

Prachtige moderne platen, waaraan bekende professoren hun medewerking verleenden, uitgevoerd in veelkleurendruk op kunstdrukpapier, illustreeren het werk.

Het geheel is voortreffelijk gedrukt op uitmuntend houtvrij papier, ruim 500 pag.

In normale tijden zou zulk een werk minstens hebben

gekost fl. 15.— NU slechts fl. 4.50.

Het prachtwerk wordt franco huis geleverd na ontvangst van onderstaand bestelbiljet.

Desgewenscht de betaling te voldoen in vier maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 en de drie volgende à fl. 1.—.

**Verkrijgbaar bij N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM (C.)**

Postrekening 60092. Telefoon 31791.

Bestelbiljet.

Ondergeteekende wensch franco te ontvangen van N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092. Tel. 31791.

Ex. Medische Encyclopaedie

in linnen prachtband compleet fl. 4.50, en wensch dit bedrag te betalen à contant/in 4 maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 (wordt heden verzonden) en de drie volgende à fl. 1.—.*

Naam:

Adres:

* S.v.p. doorhalen welke wijze niet wordt gewenscht.

OPSPORING VERZOCHT

GROOT VERKOOPS ONDERZOEK

Hulp van
Fifty-Fifty rookers
wordt ruim beloond.

Met het doel om de waarde van de verschillende distributiemiddelen in Holland te onderzoeken, heeft de Verkooporganisatie van de fabrikanten het denkbeeld opgevat, om het boven afgebeeld Dollar-teeken (\$) in diverse kleuren aan te brengen op verschillende $\frac{1}{2}$ cts. Fifty Fifty sigaretten, die in geheel Nederland meer en meer verkocht worden.

Ten einde dit onderzoek te doen slagen moet iedere met een \$-teeken gemerkte Fifty Fifty sigaret zoo spoedig mogelijk bij ons terugkomen, met opgave van datum van verkoop aan het publiek.

Bekijkt dus iedere Fifty Fifty sigaret goed voor ge haar aansteekt om te zien of er soms een \$ teeken is opgedrukt. Indien dit zoo is, zendt dan onmiddellijk de geheele sigaret per brief aan: Goodwin, Postbus No. 2, Amsterdam, en vermeld daarbij naam en adres van U zelf, naam en adres van den winkelier, waar U deze sigaret gekocht hebt, alsmede den datum waarop de sigaret gekocht is. U ONTVANGT VOOR UW MOETTE EEN

RUIME BELOONING